

KUROYANAGI
TETSUKO

TOTTO-CHAN

bên cửa sổ

Totto-chan – Cô bé bên cửa sổ

Tetsuko Kuroyanagi

Nhà xuất bản: Văn học

Số trang: 260

Đánh máy: <http://www.vnthuquan.net/>

Chuyển sang ebook: binhnx2000

Chỉnh sửa: Lê Thành Trung

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục Lục

Lời nói đầu

Nhà ga

Cô bé bên cửa sổ

Trường mới

Con thích trường này

Thầy hiệu trưởng

Giờ ăn trưa

Totto-chan bắt đầu đi học

Lớp học trên con tàu

Bài học ở trường Tomoe

Thức ăn của biển và của đất

Nhai cho kỹ

Cuộc dạo chơi ở trường

Bài hát của trường

Dọn đi cho sạch sẽ

Tên của Totto-chan

Các diễn viên hài kịch của đài phát thanh

Một toa xe khác lại tới

Bể bơi

Phiếu báo điểm

Kỳ nghỉ hè bắt đầu

Một cuộc phiêu lưu mạo hiểm

Thử thách lòng dũng cảm

Phòng diễn tập

Chuyến đi suối nước nóng

Bộ môn thể dục nghệ thuật

Thứ con thích nhất

Quần áo xoàng xĩnh nhất

Takahashi

Cẩn thận trước khi nhảy

Và rồi ở...ở

Chúng con chỉ đùa thôi

Ngày thể thao

Nhà thờ Isa

Rất huyền bí

Nói bằng tay

Bốn mươi bảy Ronin

MASOW-chan

Bím đuôi sam

Xin cảm ơn

Toa xe thư viện

Cái đuôi

Năm thứ hai của em ở Tomoe

Hồ thiên nga

Thầy giáo nông nghiệp

Bếp dã chiến

Em thật là một cô bé ngoan

Cô dâu

Dài băng buộc tóc

Đi thăm thương binh

Vỏ cây đoán sức khỏe

Em bé nói tiếng Anh

Kịch nghiệp dư

[Phần viết](#)

[Yasuaki-chan đã mất](#)

[Người tình báo](#)

[Cây đàn vi-ô-lông của bố](#)

[Lời hứa](#)

[Con Rocky biến mất](#)

[Bữa tiệc trà](#)

[Sayonara, Sayonara](#)

[Lời kết](#)

[Akira Takahashi](#)

[Miyo-chan](#)

[Sakko Matsuyama](#)

[Taiji Yamanouchi](#)

[Kunio Oe](#)

[Kazuo Amadera](#)

[Aiko Saisho](#)

[Keiko Aoki](#)

[Yoichi Migita](#)

[Ryo-chan](#)

Lời nói đầu

Viết về trường Tomoe và ông Sosaku Kobayashi, người sáng lập và điều hành trường này, là một trong những điều từ lâu tôi rất muốn làm.

Tôi không hư cấu một tình tiết nào. Tất cả đều là những sự kiện đã diễn ra và. may thay, tôi nhớ được khá nhiều. Ngoài việc muốn ghi lại những sự kiện này, tôi còn muốn chuộc lại một lời hứa không được thực hiện. Như tôi đã kể lại trong một chương của cuốn sách, khi còn là một cô bé, tôi có trịnh trọng hứa với ông Kobayashi rằng, khi lớn lên tôi sẽ xin dạy ở trường Tomoe.

Rõ ràng đây là một lời hứa mà tôi đã không thể làm tròn. Vì vậy, thay vào đó tôi xin cố gắng làm cho mọi người biết rằng ông Kobayashi là người như thế nào, tình thương yêu to lớn của ông đối với trẻ em và việc ông đã tiến hành giáo dục các em ra sao.

Ông Kobayashi mất năm 1963. Nếu ông còn sống đến ngày nay, chắc chắn sẽ còn nhiều điều để ông có thể kể cho tôi nghe. Khi viết cuốn sách này, tôi nhận thấy nhiều tình tiết là những kỷ niệm hạnh phúc thời thơ ấu của tôi và, trong thực tế, đó là những hoạt động mà ông đã vạch ra một cách thận trọng để đạt được những kết quả nhất định.

Tôi tự nhủ chắc chắn đó phải là điều mà ông Kobayashi hằng suy nghĩ. Hay, thật đáng quý biết bao khi biết rằng ông đã nghĩ về việc đó. Với mỗi một khám phá mới, tôi càng hết sức

nhạc nhiên – cảm động và biết ơn ông sâu sắc.

Riêng tôi, tôi không thể đánh giá hết câu ông thường nói với tôi “Em biết không, em thật là một cô bé ngoan” đã giúp tôi vươn lên như thế nào. Nếu tôi không đến trường Tomoe và không gặp ông Kobayashi thì rất có thể tôi sẽ bị mệnh danh là “một cô bé hư”, đầy mặc cảm và nhút nhát.

Năm 1945 trường Tomoe bị phá huỷ trong trận oanh tạc của không quân vào Tokyo. Ông Kobayashi xây dựng trường này bằng tiền riêng, do vậy việc xây dựng lại đòi hỏi phải có thời gian. Sau chiến tranh, trên mảnh đất cũ, thành lập cơ sở hiện nay là Khoa Giáo dục trẻ em của trường Đại học Âm nhạc Kunitachi. Ông cũng đã dạy thể dục nghệ thuật ở đó và cũng đã hỗ trợ cho việc thành lập Trường Tiểu học Kunitachi. Ông qua đời ở tuổi 69, chưa kịp một lần nữa, mở lại ngôi trường lý tưởng của mình.

Tomoe Gakuen là một địa điểm nằm ở phía tây nam Tokyo, cách ga xe lửa Jiyugaoka, trên tuyến đường Toyoko, ba phút đi bộ. Nơi đây hiện nay là siêu thị Peacock và bến đỗ xe. Một hôm tôi đi đến đó, hoàn toàn vì sự luyến tiếc quá khứ, chứ tôi đã biết rõ rằng ở đây chẳng còn gì gọi là dấu tích của trường và nền đất của nó. Tôi lái xe chậm chậm đi qua bến đỗ xe, nơi trước đây là những phòng học gồm có các toa tàu và sân chơi của trường. Khi nhìn thấy chiếc xe của tôi, người phụ trách bến đỗ xe kêu lên: “Cô không thể lái xe vào đó được đâu, không thể vào được đâu! Bến hết chỗ rồi”.

Dường như tôi muốn nói: “Tôi có muốn đỗ xe đâu, tôi chỉ muốn nhớ lại những kỷ niệm”. Nhưng anh ta làm sao có thể hiểu được. Thế là tôi lại tiếp tục lái xe đi và một nỗi buồn menh mang xâm chiếm lòng tôi, khiến nước mắt tôi cứ trào ra trên đôi má.

Tôi biết chắc chắn rằng trên thế gian này có nhiều nhà giáo giỏi – những con người có những lý tưởng cao và có tình thương yêu to lớn đối với trẻ em – mơ ước mở những trường học lý tưởng. Và tôi cũng biết rằng để thực hiện được những ước mơ này người ta phải trải qua biết bao khó khăn gian khổ.

Ông Kobayashi đã mất nhiều năm nghiên cứu, trước khi mở trường Tomoe vào năm 1937, và trường này đã bị thiêu hủy năm 1945, sự tồn tại của nó thật quá ngắn ngủi.

Tôi tin rằng thời kỳ tôi ở đó chính là lúc nhiệt tình của ông Kobayashi đã đạt đến đỉnh cao và các kế hoạch của ông đang độ nở hoa rực rỡ. Giá như không có chiến tranh hẳn sẽ có biết bao em nhỏ đã được ông chăm sóc và giáo dục; tôi buồn lòng trước sự mất mát nói trên.

Trong cuốn sách này, tôi cố gắng miêu tả các phương pháp giáo dục của ông Kobayashi. Theo ông, tất cả trẻ em bẩm sinh vốn tốt đẹp, và bản chất đó rất dễ bị môi trường xung quanh cùng những ảnh hưởng xấu của người lớn phá hoại. Mục đích của ông là khám phá “bản chất” của các em và phát triển nó, để giúp các em trở thành những con người với những phẩm chất riêng.

Ông Kobayashi đánh giá cao tính hồn nhiên và muốn để cho các đặc tính của trẻ em được phát triển càng tự nhiên càng tốt. Ông cũng rất yêu thiên nhiên. Miyo-chan, con gái ông, nói với tôi rằng khi còn nhỏ cha cô thường dắt cô đi bộ và nói: “Chúng ta hãy đi tìm các nhịp điệu trong thiên nhiên”.

Ông thường dẫn cô đến bên một cây cổ thụ, chỉ cho cô biết các cành lá đung đưa trong gió như thế nào; ông cũng nói cho cô biết mối quan hệ giữa lá, cành và thân cây; lá cây đung

đưa khác nhau là tùy theo tốc độ của gió. Họ đứng im quan sát những hiện tượng như vậy, và khi không có gió họ cứ đứng ngửa mặt lên trời, kiên trì đợi chờ một làn gió thoảng đến.

Không những họ chỉ đứng để quan sát gió mà còn quan sát cả những dòng sông. Hai cha con cô cũng thường ra bên bờ con sông Tama gần đó để ngắm nhìn nước chảy. Cô gái nói với tôi rằng, hai cha con cô không bao giờ cảm thấy mệt mỏi khi làm những việc đó.

Đến đây bạn đọc có thể băn khoăn tự hỏi làm sao các nhà chức trách Nhật Bản, trong thời chiến lại có thể cho phép một trường tiểu học khác thường, nơi việc học tập được tiến hành trong bầu không khí tự do như vậy tồn tại. Ông Kobayashi rất ghét sự khoa trương ầm ĩ, và thậm chí trước chiến tranh ông không cho ai được chụp ảnh hoặc tuyên truyền về tính khác thường của trường ông.

Có thể, đó là một lý do tại sao ngôi trường nhỏ với gần năm mươi học sinh tránh được sự chú ý của các nhà chức trách và tiếp tục được phát triển. Một lý do khác: ông Kobayashi là một nhà giáo được Bộ Giáo dục đánh giá cao.

Hằng năm cứ đến mùng ba tháng mười một, một ngày trong chương trình “Những ngày thể thao tuyệt diệu”, mọi học sinh của trường Tomoe bất kể đã tốt nghiệp vào thời gian nào, lại kéo nhau về đền Kuhonbutsu dự hội trường. Tuy giờ đây tất cả chúng tôi đã ở tuổi ngoại bốn mươi – rất nhiều người trong chúng tôi đã xấp xỉ năm mươi – và đã có con có cháu, chúng tôi vẫn gọi nhau bằng những tên cúng cơm. Những buổi tụ họp này là một trong những di sản hạnh phúc mà ông Kobayashi đã để lại cho chúng tôi.

Thực ra tôi đã bị đuổi ra khỏi trường tiểu học đầu tiên. Tôi không nhớ nhiều về trường đó – mẹ tôi có kể cho tôi nghe về những người hát rong và về trường đó. Tôi khó có thể tin rằng mình đã bị đuổi học. Liệu tôi có thực sự hư đến mức đó không? Tự nhiên, cách đây năm năm, khi tôi tham gia vào một chương trình biểu diễn trên truyền hình buổi sáng, tôi được giới thiệu với một người biết tôi lúc đó. Bà chính là giáo viên của lớp bên cạnh lớp tôi. Tôi đã chết lặng đi trước điều bà nói:

“Cô học ngay bên cạnh phòng tôi”, bà nói “và khi tôi có việc đi đến phòng giáo viên, tôi thường thấy cô cứ phải đứng ở ngoài hành lang vì bị phạt. Khi tôi đi qua, cô thường nín tôi lại, hỏi tại sao người ta bắt cô đứng đó và cô đã làm điều gì sai trái. Có một lần cô hỏi tôi: ‘Cô giáo có thích những người hát rong không?’ Tôi không biết phải cư xử với cô ra sao, và cuối cùng, để muốn đến phòng giáo viên, tôi phải nhòm ra trước, nếu thấy cô đứng ở ngoài hành lang thì tôi tránh không đi. Cô giáo chủ nhiệm lớp cô thường kể với tôi về cô trong phòng giáo viên. Cô ấy nói: ‘Tôi chẳng hiểu vì sao em ấy lại như vậy’. Chính vì vậy mà trong những năm sau này khi thấy cô xuất hiện trên màn hình, tôi nhớ ra ngay tên cô. Thời gian cách đây đã lâu rồi, song tôi vẫn nhớ như in khi cô học lớp một”.

Có đúng là người ta đã bắt tôi đứng ở hành lang không? Tôi không nhớ rõ và rất ngạc nhiên. Song chính và giáo mái tóc hoa râm với khuôn mặt phúc hậu, với dáng dấp còn trẻ trung kia, người đã chịu khó đến tham dự chương trình biểu diễn trên màn hình buổi sáng ấy, cuối cùng đã làm cho tôi tin rằng thực sự tôi đã bị đuổi học.

Đến đây tôi lại muốn bày tỏ lòng biết ơn chân thành đối với mẹ tôi vì bà đã không kể cho tôi biết điều đó, mãi cho đến ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của tôi.

“Con có biết tại sao con phải chuyển trường tiểu học không?” Có một hôm mẹ tôi hỏi như vậy.

Khi thấy tôi trả lời: “Con không biết ạ” thì bà tiếp tục nói một cách rất thản nhiên rằng: “Chỉ vì con bị đuổi học”.

Ngày ấy bà hoàn toàn có thể nói: “Con sẽ trở thành người như thế nào đây? Con đã bị đuổi học. Nếu người ta lại đuổi con ra khỏi trường tiếp theo thì con sẽ đi đâu?”.

Nếu mẹ tôi nói với tôi như vậy trong ngày đầu tiên khi tôi bước chân vào cổng trường Tomoe Gakuen thì tôi sẽ cảm thấy bất hạnh và lo lắng biết chừng nào. Và nếu vậy thì cổng trường rợp bóng cây cùng những phòng học toa tàu sẽ chẳng thể làm tôi phấn khởi. Thật may thay tôi đã có một người mẹ như mẹ tôi.

Sau chiến tranh, chỉ còn lại vài tấm ảnh chụp tại trường Tomoe. Trong số đó chỉ có những tấm ảnh chụp khi tốt nghiệp là đẹp nhất. Học sinh lớp cuối cấp thường đứng ở các bậc lên xuống trước cửa phòng họp để chụp ảnh. Nhưng mỗi lần thấy học sinh tốt nghiệp xếp hàng và gọi nhau “Mau lên, chụp ảnh”, thì học sinh các lớp khác cũng muốn chen vào và thế là bấy giờ không thể nào chỉ ra ai là những học sinh của lớp tốt nghiệp.

Chúng tôi thường có những cuộc thảo luận sôi nổi về chủ đề này trong các buổi họp mặt. Ông Kobayashi không bao giờ nói gì vào những dịp chụp ảnh này. Có lẽ ông nghĩ rằng tốt nhất là có những hình ảnh sống động của mọi người trong trường, hơn là một bức tranh tốt nghiệp chính thức. Giờ đây xem lại, những tấm ảnh này quả là rất tiêu biểu cho trường Tomoe.

Còn bao điều khác nữa tôi có thể viết về trường Tomoe. Nhưng tôi sẽ rất vui mừng nếu tôi có thể làm cho mọi người hiểu rằng cố sao thậm chí một cô bé như Totto-chan, khi chịu những ảnh hưởng đúng đắn của người lớn, lại có thể trở thành một người biết sống hòa hợp với mọi người khác.

Sosaku Kobayashi, người có nhiều cảm hứng và có tầm nhìn xa đã thành lập nhà trường tuyệt vời này, sinh ngày 18 tháng 6 năm 1893, tại một vùng nông thôn ở phía tây bắc Tokyo. Thiên nhiên và âm nhạc là những thứ mà ông yêu thích nhất. Lúc còn nhỏ ông thường ra đứng trên bờ sông gần nhà, với dãy núi Haruna ở phía xa, và tưởng tượng dòng nước chảy cuộn cuộn là một dàn nhạc và ông là “nhạc trưởng”.

Là con út trong một gia đình nông dân khá nghèo có sáu người con, ông đã phải làm trợ giáo sau khi học xong tiểu học. Tuy nhiên, để làm được việc, ông phải có những chứng chỉ cần thiết, và để có những thứ đó ông phải cố gắng vượt bậc bằng một tài năng phi thường. Ngay sau đó ông đã giành được chỗ dạy tại một trường tiểu học ở Tokyo. Ở đây ông đã kết hợp việc giảng dạy với việc nghiên cứu âm nhạc và chính điều đó đã giúp ông thực hiện được khát vọng mà ông hằng ấp ủ. Ông đã vào học trong Khoa Giáo dục âm nhạc, thuộc nhạc viện đầu tiên của Nhật Bản – nay là Trường Đại học nghệ thuật và âm nhạc Tokyo. Khi tốt nghiệp, ông trở thành giáo viên dạy nhạc tại trường tiểu học Seikei. Trường này do ông Haruji Nakamura sáng lập. Ông là một con người tuyệt diệu luôn luôn tin rằng giáo dục tiểu học là bậc giáo dục quan trọng nhất đối với trẻ em. Ở đây ông Haruji chủ trương tổ chức những lớp học nhỏ với các môn học tự do để giúp các em phát triển những phẩm chất tốt đẹp của cá nhân và phát huy tính tự trọng. Việc học tập được tiến hành vào các buổi sáng. Buổi chiều dành để đi dạo thu thập cây cỏ, tập vẽ, tập hát hay nghe các bài thuyết trình của thầy hiệu trưởng. Ông Kobayashi chịu ảnh hưởng rất lớn các phương pháp của ông Haruji Nakamura, và sau này ông đã xây dựng một loại chương trình tương tự ở trường Tomoe.

Trong thời gian dạy nhạc ở đây ông Kobayashi đã viết một vở ca kịch cho trẻ em, để học sinh trình diễn. Vở ca kịch của ông đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong tâm hồn nhà công nghiệp Iwasaki – một thành viên trong gia đình có công ty thương mại Mitsubishi khổng lồ. Nhà đại tư bản Iwasaki đã đỡ đầu cho nền nghệ thuật – giúp đỡ Koscak Yamada, nhà soạn nhạc lão thành của Nhật và tài trợ cho nhà trường. Sau đó nhà đại tư bản Iwasaki còn cung cấp kinh phí để cử ông Kobayashi sang châu Âu nghiên cứu các phương pháp giáo dục.

Ông Kobayashi ở châu Âu hai năm từ 1922 đến 1924. Trong thời gian này ông thường đến thăm các trường và cùng với Emile Jaques-Dalcroze nghiên cứu môn thể dục nghệ thuật ở Paris. Khi trở về nước, cùng với một người khác, ông thành lập Trường mẫu giáo Seijo.

Ông Kobayashi thường nhắc nhở các cô mẫu giáo đừng gò ép các cháu vào những khuôn mẫu định trước. “Hãy để các cháu phát triển tự nhiên”, ông nói “Đừng cản trở khát vọng của các cháu. Ước mơ của các cháu lớn hơn mơ ước của các cô”. Trước đó chưa có một trường mẫu giáo nào như thế ở Nhật Bản.

Năm 1930, ông Kobayashi lại đi Châu Âu để nghiên cứu thêm một năm nữa. Cùng với Dalcroze ông đã đi quan sát ở nhiều nơi và đi đến quyết định sẽ mở trường riêng của ông khi trở về Nhật Bản.

Ngoài việc mở trường Tomoe Gakuen năm 1937, ông còn thành lập Hội thể dục nghệ thuật Nhật Bản. Nhiều người nhớ tới ông như là người truyền bá thể dục nghệ thuật ở Nhật Bản và ghi nhận công lao của ông trong việc xây dựng Trường Đại học âm nhạc Kunitachi sau chiến tranh. Chỉ còn lại vài người trong chúng tôi trực tiếp vận dụng các phương pháp dạy học của ông, và thật đáng buồn là ông đã qua đời trước khi có thể xây dựng một trường nữa giống như trường Tomoe.

Khi trường này bị thiêu cháy, ông đã hình dung ra một trường khác tốt hơn. Bất chấp sự rung chuyển bởi bom đạn xung quanh, ông vẫn hỏi với vẻ sáng khoái: “Sắp tới, chúng ta sẽ xây dựng loại trường học như thế nào đây?”.

Khi tôi bắt tay vào viết cuốn sách này, tôi hết sức ngạc nhiên biết rằng ông chủ nhiệm chương trình phỏng vấn truyền hình hằng ngày của Tetsuko, người đã cùng tôi làm việc trong nhiều năm, đã tiến hành nghiên cứu về ông Kobayashi được chục năm rồi. Tuy chưa bao giờ gặp ông Kobayashi, song một người phụ nữ đã từng chơi piano cho các lớp thể dục nghệ thuật của trẻ em đã gợi ý cho ông chủ nhiệm quan tâm nghiên cứu về nhà giáo dục học này.

Khi bà giáo ấy bắt đầu chơi đàn, ông Kobayashi thường sửa lại nhịp cho bà và nói: “Chị có biết không, các em không chơi như vậy đâu!”. Ông quả đã hòa mình cùng các em, nên hiểu từng nhịp thở và bước đi của chúng. Tôi hy vọng ông Karuhiko Sano – ông chủ nhiệm của tôi – sẽ sớm hoàn thành cuốn sách của mình để kể cho thế giới biết thêm nhiều chuyện về con người phi thường này.

Cách đây hai mươi năm, một biên tập viên trẻ của công ty Kodansha phát hiện ra bài tiểu luận của tôi viết về trường Tomoe đăng trong một tờ tạp chí của phụ nữ, ông tìm gặp tôi, tay ôm một tập báo, và đề nghị tôi phát triển bài tiểu luận thành một cuốn sách. Tôi có lỗi là đã dùng tờ báo đó làm một việc khác và người đàn ông trẻ tuổi kia đã trở thành một giám đốc trước khi ý kiến của ông thành hiện thực.

Nhưng chính người đó – ông Katsuhisa Koto – là người đã cho tôi ý nghĩ và niềm tin để làm việc này. Khi đó vì chưa viết nhiều nên việc viết cả một cuốn sách là một việc làm đáng sợ. Bà cuối cùng người ta khuyên tôi nên viết từng chương một và đăng thành một loạt bài trên tạp chí “Người phụ nữ trẻ” của Công ty Kodansha. Và tôi bắt đầu viết từ tháng hai năm 1979 đến tháng mười hai 1980.

Hàng tháng tôi thường đi thăm Viện Bảo tàng sách tranh của Chihiro Iwasaki ở Shimo Shakuji, Nerimaku, Tokyo để chọn tranh minh họa. Chihiro Iwasaki là một nữ họa sĩ thiên tài chuyên vẽ tranh thiếu nhi. Tôi tự hỏi không biết nơi nào trên thế giới này, còn có những nghệ sĩ có thể vẽ trẻ em sống động như bà.

Bà vẽ các em dưới muôn vàn tâm trạng và tư thế khác nhau và phân biệt rõ ràng những đường nét khác nhau giữa đứa trẻ sáu tháng với em bé chín tháng tuổi. Tôi không thể nói hết niềm hạnh phúc của tôi khi được phép dùng tranh của bà để minh họa cho cuốn sách của tôi.

Điều kỳ lạ là tranh của bà rất phù hợp với câu chuyện của tôi. Bà mất năm 1974, và nhiều người luôn luôn hỏi có phải tôi đã bắt tay viết cuốn sách này khi bà còn sống không, điều đó chứng tỏ tranh của bà với muôn vàn cách miêu tả trẻ em trung thực và gần gũi với cuộc sống.

Chihiro Iwasaki để lại gần bảy ngàn bức tranh, và tôi có đặc ân được xem rất nhiều tranh nguyên bản nhờ sự giúp đỡ ân tình của con trai bà, một nhà viết kịch, phó giám đốc nhà bảo tàng, và vợ anh. Tôi xin tỏ lòng biết ơn đối với chồng bà nghệ sĩ vì đã cho phép tôi in lại các tác phẩm của bà. Tôi cũng xin cảm ơn nhà soạn kịch Tadasu Iizawa, giám đốc nhà bảo tàng mà hiện nay tôi là ủy viên quản trị, đã liên tục giúp tôi viết sách khi thấy tôi trì hoãn.

Tất nhiên Miyo-chan và các bạn cùng trường Tomoe cũng đã giúp tôi rất nhiều. Tôi cũng xin chân thành cảm ơn ông Keiko Iwamoto, người biên tập bản tiếng Nhật là người luôn luôn nói:

“Chúng ta phải làm cho cuốn sách này trở thành một cuốn sách hay thật sự”.

Tôi có ý định chọn nhan đề tiếng Nhật từ một thành ngữ phổ biến từ nhiều năm nay đề cập đến những con người ở bên lề cửa sổ, có nghĩa là người ta đang ở trên mép cửa hay sắp bị đẩy ra ngoài giá lạnh. Tuy tôi thường phải đứng ở bên cửa sổ ngoài sự mong muốn để nhìn những người hát rong, tôi thực sự cảm thấy mình đã bị đẩy “ra ngoài cửa sổ” tại trường học đầu tiên đó – bị xa lánh và chịu sự lạnh lùng.

Đầu đề của cuốn sách ngoài những ý nghĩa đó còn có thêm một ý nghĩa này nữa: cửa sổ của hạnh phúc, cuối cùng đã mở ra trước mắt tôi, tại trường Tomoe!

Trường Tomoe không còn nữa. Có lẽ không gì có thể làm cho tôi vui sướng hơn nếu biết rằng khi đọc cuốn sách này, trường đó sẽ sống lại trong tâm trí các bạn.

Tokyo, 1982 “Totto-chan, cô bé bên cửa sổ” mới xuất bản được ba năm, nhưng trong thời gian đó đã xảy ra biết bao điều làm tôi ngạc nhiên và sung sướng. Khi tôi viết về người thầy hiệu trưởng kính mến của mình và những tháng năm không thể nào quên của tôi tại trường Tomoe, chưa bao giờ tôi dám nghĩ rằng đây lại là cuốn sách bán chạy nhất. Bốn triệu rưỡi bản đã được bán trong năm đầu và hiện nay đã lên tới gần sáu triệu. Người ta nói với tôi rằng: “Đây là một kỷ lục trong lịch sử xuất bản ở Nhật Bản!”. Nhưng điều đó ít

có ý nghĩa đối với tôi.

Mãi cho đến khi mỗi ngày tôi nhận được không biết bao nhiêu thư từ khắp trên đất Nhật gửi về, tôi mới bắt đầu nhận thấy rằng thực sự có rất nhiều người đang đọc cuốn sách của tôi.

Tôi nhận được thư của bạn đọc thuộc mọi lứa tuổi, từ em bé 5 tuổi đến cụ già 130 tuổi, và mỗi bức thư đều làm tôi xúc động. Tôi càng ngạc nhiên khi nhận được rất nhiều thư của các em học sinh tiểu học, vì chưa bao giờ tôi dám nghĩ rằng các em bé như vậy lại đọc cuốn sách này, mặc dù tôi đã cố gắng viết một cách thật dung dị, dễ hiểu, tránh dùng nhiều chữ gốc Hán khó hiểu.

Trong thời đại ngày nay, khi nhiều từ đã trở thành từ chết, tôi thấy thật là tuyệt vời khi biết các em từ lớp hai trở lên đã dùng từ điển để đọc Totto-chan! Một bé gái lớp hai viết thư nói rằng cứ nhìn thấy một em bé bị tàn tật là em lại nghĩ: “Ôi lại có một Yasuaki-chan, hoặc nhất định em ấy phải là một người của trường Tomoe!” và thế là em lại chạy đến bên họ chào hỏi và cảm thấy rất vui khi được đáp lại. Bốn mươi năm đã trôi qua kể từ khi trường Tomoe không còn tồn tại! Các em của chúng ta thật là tuyệt vời, có đúng vậy không?

Nhiều em học sinh khác viết thư kể rằng khi đọc đến đoạn nói về trường Tomoe bị thiêu hủy, các em nhận thấy chiến tranh là không tốt, và như vậy thật đáng để viết cuốn sách này. Tuy nhiên khi viết nó, trước sau tôi chỉ dám nghĩ rằng thật là vui nếu như các nhà giáo và các bà mẹ trẻ khi đọc về ông Kobayashi sẽ tự nhủ rằng: “Đã có một con người tận tụy, thật sự thương yêu và tin tưởng ở trẻ em”. Nhưng tôi e rằng cũng có những giáo viên sẽ gạt bỏ những tư tưởng của ông và coi chúng là quá duy tâm trong xã hội ganh đua này... Trong thực tế, khi cuốn sách này ra đời, một số giáo viên tiểu học đã viết thư cho tôi biết, hàng ngày họ đã đọc cho các em nghe vào giờ ăn trưa. Còn các giáo viên họa ở trường tiểu học thì lại viết thư nói rằng họ đã đọc từng phần của “Totto-chan” cho các em trong lớp nghe, và sau đó yêu cầu các em vẽ tranh minh họa theo những gì mà các em nghe được.

Một số giáo viên trung học lại viết thư nói rằng đúng lúc họ cảm thấy rất thất vọng đối với nền giáo dục đến mức họ đã tính chuyện từ bỏ nghề dạy, song được sự cổ vũ bởi những tư tưởng của ông Kobayashi, họ đã quyết định ở lại. Tôi nhận được nhiều bức thư chân thành như vậy và nước mắt tôi lại trào ra khi biết có rất nhiều người suy nghĩ giống như ông Kobayashi.

Giáo viên đã dùng cuốn sách của tôi dưới nhiều hình thức khác nhau, và năm ngoái chương mang tiêu đề “ông giáo nhà nông” đã được chính thức đưa vào sách giáo khoa lớp ba tiếng Nhật, và chương “Ngôi trường cũ đồ nát” được đưa vào sách đạo đức luân lý lớp bốn. Tôi cũng nhận được những bức thư đầy lo âu. Một em gái trung học viết thư cho tôi từ một trại cải tạo trẻ em hư nói rằng: “Nếu em có một người mẹ như mẹ Totto-chan, và có một người thầy như ông Kobayashi, chắc chắn em đã không phải vào ở chốn này”.

Tại sao “Totto-chan” lại trở thành một cuốn sách bán chạy như vậy? Giới thông tin đại chúng đã đặt ra câu hỏi này và nó đã trở thành chủ đề của một số cuộc tranh luận. Báo Asahi đã đăng một loạt bài nhan đề “Dấu hiệu Totto-chan”, thảo luận các phương diện khác nhau về sự tác động của cuốn sách, và điều đáng ngạc nhiên là một nhà xuất bản khác đã cho ra đời một cuốn sách hoàn chỉnh về chủ đề này.

Cuốn sách mang tên “Totto-chan: Câu chuyện của một cuốn sách bán chạy nhất”, đã phân tích hiện tượng tại sao nó được bán chạy như vậy từ mọi khía cạnh. Tôi cho rằng một lý do về hiệu quả của cuốn sách là nó xuất hiện đúng vào lúc sự nghiệp giáo dục trở thành một vấn đề cốt yếu, và mọi người đều thấy rằng cần phải có một tác động nào đó đối với nền giáo dục, và vì vậy nhiều người đọc cuốn sách như là một luận thuyết giáo dục, mặc dù đó không phải là lý do tôi viết cuốn sách này.

Hơn thế nữa đây là cuốn truyện cho mọi người, thu hút sự chú ý của mọi người, thuộc mọi lứa tuổi và quan điểm. Và chính đó cũng là một lý do khác của sự đắt khách.

Đây cũng là một cuốn sách bán chạy nhất ở Nhật của một nữ tác giả. Ban đầu phản ứng của nam giới đối với cuốn sách không thuận lợi lắm, và tôi nhận ra điều này khi các bạn nam giới được phỏng vấn đã trả lời rằng: ” Tôi bị lôi cuốn vì cái bìa in hình phụ nữ”, hoặc “Tôi gạt bỏ sự suy nghĩ đó là cuốn sách bán chạy nhất của một người mua vui nổi tiếng”. Họ còn nói: “Tôi không định đọc, nhưng người nhà cứ giục tôi đọc...” Kết quả các cuộc trao đổi là tốt. Tôi xin chân thành cảm ơn những ai trong các gia đình đã nhiệt tình cổ vũ “Totto-chan”!

Trước khi xuất bản cuốn sách, tôi đã quyết định sẽ dùng tiền nhuận bút để xây dựng nhà hát chuyên nghiệp đầu tiên cho các diễn viên điếc ở Nhật. Tôi đã đề nghị chính phủ biến nó thành một tổ chức phúc lợi xã hội để nó có thể tiếp tục hoạt động khi tôi đã quá già hoặc sau khi tôi qua đời. Đây là một việc rất khó vì không có tiền lệ, nhưng các nhà chức trách đã xem xét hơn hai mươi lăm năm tôi hoạt động trong lĩnh vực phúc lợi xã hội và cuối cùng đã đồng ý.

Bằng cách này, tổ chức phúc lợi xã hội được nghe nói đến là quỹ Totto đã được lập ra. Đây là một thắng lợi không lường trước, và thông qua quỹ đó, nhà hát cho người điếc của Nhật đã xuất hiện.

Hiện nay hơn hai mươi diễn viên điếc đang được huấn luyện tại Trung tâm huấn luyện của quỹ Totto, và nơi đây cũng có lớp học ngôn ngữ ký hiệu.

Tháng bảy vừa qua chúng tôi đã thực hiện được ước mơ mà chúng tôi hằng ấp ủ là đã đưa được vở kịch Kyogen đi biểu diễn tại liên hoan ca kịch của Đại hội quốc tế của những người câm điếc tại Pa-léc-mô, Italia; trước những khán giả đại diện cho bốn mươi lăm nước. Đây là lần đầu tiên các diễn viên điếc của Nhật đi biểu diễn ở nước ngoài, và điều này có được cũng nhờ nhiều người trong số bạn đọc “Totto-chan”.

Cách đây hai năm, nhờ quỹ Totto được thành lập và vì cuốn sách bán chạy nhất, tôi đã được mời tới dự Tiệc Vườn Xuân của Hoàng Đế cùng với những người như Kenichi Fukui, người đã được giải thưởng Nobel, và tôi vô cùng phấn khởi khi được ngài nói với tôi rằng: “Vui thay cuốn sách của bà bán rất chạy”.

Năm 1981 là Năm quốc tế của những người tàn tật, và ngày 9 tháng Mười hai (hiện nay được coi là ngày của những người tàn tật ở Nhật), tôi nhận được phần thưởng của Thủ tướng Suzuki. Tôi cũng nhận được một số giải thưởng khác trong đó có Giải thưởng của thư viện “Hòn đá bên lề đường”, để tưởng nhớ nhà văn sách thiếu nhi Yu-giô Yamamoto.

Rất nhiều người yêu cầu tôi xây dựng Totto-chan thành một bộ phim, một ca kịch của chương trình truyền hình, một bộ phim hoạt hình, một vở kịch, hay một bản nhạc. Nhưng tôi nhận thấy rằng tôi khó có thể vượt được những ký họa của Chihiro Iwasaki, và những

hình ảnh mà độc giả đã tạo dựng ra trong trí tưởng tượng của mình, nên tôi đã từ chối tất cả.

Nhưng rồi tôi cũng đồng ý với Dân nhạc giao hưởng Sin-xây Ni-hen là xây dựng câu chuyện này thành một bản giao hưởng, vì âm nhạc cho phép ta mặc sức tưởng tượng. Sáng tác của Akihiro Komori xúc động hơn tất cả mọi lời lẽ của tôi, và Dân nhạc giao hưởng Sin-xây Ni-hen đã đi biểu diễn nhiều nơi trên đất Nhật, với lời dẫn truyện của chính tôi. Người ta cũng ghi âm về bản giao hưởng này.

Năm 1982, một năm sau khi Totto-chan được xuất bản Dorothy Britton đã hoàn thành bản dịch sang tiếng Anh. Dorothy vừa là người sáng tác nhạc vừa là nhà thơ và bản dịch của bà có cùng nhịp điệu như nguyên bản, và tôi cũng rất xúc động khi đọc bản dịch của bà. Bản tiếng Anh cũng lập một kỷ lục mới, là cuốn sách tiếng Anh bán chạy nhất ở Nhật với khoảng bốn trăm ngàn bản.

Bản tiếng Anh đồng thời cũng được phát hành tại Mỹ, và lúc đó tôi đã xuất hiện trong chương trình biểu diễn “Tonight” (Đêm nay) của Giôn-ni Các-xôn. Sau đó tôi được mời đi nói chuyện, dự các buổi thông tin, và tờ “Thời báo Nữ Ớc”, một tờ báo danh tiếng của Mỹ đã đăng một bài đọc sách dài trong mục Điểm sách chủ nhật.

Ngoài sự việc nói trên, các phương tiện thông tin đại chúng của Mỹ cũng đã chớp cơ hội đưa tin về những điều mới lạ của một nữ diễn viên vô tuyến truyền hình của Nhật. Tạp chí Thời cuộc đã dành trọn một trang để phỏng vấn tôi trong số đặc biệt về Nhật Bản.

Totto-chan cũng đã được dịch và xuất bản tại Trung Quốc và Triều Tiên. Vì Nhật Bản không có các hiệp định về xuất bản (bản quyền) với các nước này nên tôi không được biết về các cuốn sách dịch, mãi cho đến khi một người bạn tốt ở Trung Quốc đã gửi cho tôi một cuốn thông qua một người Nhật quen biết. Các nhà xuất bản ở Ba Lan, và ở Phần Lan cũng đang chuẩn bị dịch và xuất bản.

Một nhà xuất bản của Tiệp cũng đang tiến hành các cuộc thương lượng và một số nước Châu Âu khác cũng đã có yêu cầu. Tôi rất vui mừng khi được biết có nhiều người biết về Nhật Bản qua Totto-chan. Tôi cũng nhận được thư gửi từ nước Mỹ đến, và một bé trai trường tiểu học đã viết; “Totto-chan, bạn có phải là một bạn gái xinh đẹp không? Nếu xinh đẹp bạn có thể tới nhà tôi ăn cơm tối”.

Cô giáo của em, người đã đọc truyện này cho cả lớp nghe, đã chú thích thêm một dòng, nói rằng em bé trai này xuất thân từ một gia đình nghèo người da đen.

Tôi nghĩ điều này cũng rất có ý nghĩa là có rất nhiều nữ sinh trung học, đại học đã viết thư cho tôi, tâm sự: “Cháu không ngờ đây lại là một cuốn sách giàu lòng nhân ái đến thế”. Các em không nói rõ điều gì cụ thể đã làm cho các em thấy hấp dẫn nhất. Có thể điều đó ở từng em sẽ khác nhau. Nhưng tôi nghĩ, nói chung, các em đã muốn đáp lại tình thương và sự độ lượng đó.

Tôi vừa được bổ nhiệm làm Sứ giả Thiện Chí của UNICEF (Quỹ nhi đồng của liên hợp quốc) – một tổ chức toàn thế giới, đã được giải thưởng Hòa Bình Nobel. Sở dĩ tôi được như vậy cũng là nhờ có Totto-chan, vì ông Giám đốc chấp hành của ban Thư ký UNICEF ở New York – người quan trọng nhất của tổ chức – đã đọc Totto-chan do một người bạn gửi cho.

Ông rất xúc động và nói rằng những suy nghĩ của tôi cũng chính là những suy nghĩ của

UNICEF, và thế là ông đã chọn tôi làm Sứ giả Thiện chí vì ông nghĩ rằng cần có một sứ giả Thiện chí người Châu Á. Diễn viên Mỹ Đan-ny Kay-ê, diễn viên Anh Pi-tơ U-sti-noop và nữ diễn viên Na Uy Lip UL-man đã là những Sứ giả Thiện chí nổi tiếng, và tôi là người thứ tư. Mỗi ngày có bốn mươi ngàn, và mỗi năm có mười lăm triệu trẻ em chết đói, và chết vì các bệnh tật do đói gây ra.

Nhiệm vụ của tôi là phải đi để thấy các điều kiện sinh sống của các em và báo cáo với tất cả các bạn về những điều kiện đó. Mùa hè này tôi sẽ đi châu Phi và nếu bố trí kịp, tôi sẽ đi thăm một số nước Châu Á. Nếu ông Kobayashi còn sống, tôi chắc rằng ông sẽ rất hài lòng. “Các em có biết không, tất cả các em là một! Bất kể các em làm gì, các em đều là một trên thế giới này”. Đó là câu mà ông Kobayashi thường nói.

Xuân 1984

Tetsuko Kuroyanagi

Nhà ga

Họ rời con tàu Oimachi tại ga Jiyugaoka, và người mẹ nắm tay Totto-chan đi ra cổng soát vé. Totto-chan chưa đi tàu bao giờ nên em không muốn trả lại cái vé quý giá mà em đang nắm chặt trong tay.

- Cháu giữ lại cái vé này được không? – Totto-chan hỏi người soát vé.

Bác liền trả lời:

- Không được đâu cháu ạ, - và thu lấy cái vé của em.

Totto-chan liền chỉ vào cái hộp đựng đầy vé và hỏi:

- Có đúng tất cả những cái vé này là của bác không?

- Không đâu, đây là vé của nhà ga. – Bác trả lời, trong lúc vẫn luôn tay đón lấy vé của những người khách ra cổng.

Totto-chan lại nhìn chiếc hộp một cách thèm muốn và nói tiếp:

- Ôi thế nào lớn lên cháu cũng đi bán vé xe lửa thôi!

Bác soát vé nhìn em kỹ hơn:

- Thằng bé nhà bác cũng muốn làm việc ở nhà ga, các cháu sẽ cùng làm với nhau vậy!

Totto-chan bước sang một bên và trằm trề nhìn bác soát vé. Người bác tròn mấp mắt đeo kính vẽ mặt rất phúc hậu.

Totto-chan đứng chống nạnh, suy nghĩ về cái điều bác soát vé vừa nói: “Hừm! Hừm cháu không phản đối chuyện cháu cùng làm việc với con trai bác đâu”, em nói:

- Cháu sẽ nghĩ kỹ thêm về chuyện này. Bây giờ cháu rất bận vì cháu đang trên đường đi đến trường mới.

Em chạy đến với mẹ đang đứng đợi em và nói to:

- Con sẽ làm một người bán vé, mẹ ạ.

Bà mẹ không tỏ vẻ ngạc nhiên, bà nói:

- Mẹ tưởng con sẽ trở thành một nhà tình báo cơ mà.

Totto-chan nắm chặt tay mẹ bước đi. Em rất nhớ là cho tới ngày hôm qua, em vẫn còn có ý muốn trở thành một nhà tình báo. Nhưng thật vui xiết bao nếu được làm chủ một cái hộp đựng đầy vé!

- À con nghĩ ra rồi, - một ý hay chợt thoáng hiện ra trong đầu em. Em nhìn mẹ và nói to. – Liệu con có thể vừa làm người bán vé vừa làm một nhà tình báo được không hả mẹ?

Người mẹ không trả lời. Dưới chiếc mũ dạ có đính những bông hoa nhỏ, khuôn mặt đáng yêu của người mẹ trở nên đăm chiêu. Sự thật là bà đang rất lo. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu người ta không nhận Totto-chan vào trường mới? Bà nhìn Totto-chan đang tung tăng vừa đi vừa nói luôn mồm. Totto-chan không biết rằng mẹ đang rất lo lắng như vậy, nên khi bốn mắt gặp nhau, em nói một cách rất vui vẻ:

- Con nghĩ khác rồi mẹ ạ. Con sẽ xin vào một ban nhạc nhỏ đi hát rong trên đường phố, quảng cáo cho những cửa hàng mới cơ!

Giọng người mẹ đượm vẻ thất vọng khi bà nói:

- Mau lên con! Kéo lại muộn bây giờ. Chúng ta không được để thầy hiệu trưởng phải đợi. Đừng huyền thuyên nữa. Hãy nhìn xuống đường và bước đi cho cẩn thận.

Đằng xa, phía trước họ, cổng một ngôi trường nhỏ cứ hiện rõ dần.

Cô bé bên cửa sổ

Lý do khiến bà mẹ lo lắng là mặc dù Totto-chan vừa mới đi học, em đã bị đuổi ra khỏi trường.

Niềm yêu thích đã bị gạt bỏ ngay từ lớp một!

Chuyện xảy ra cách đây mới một tuần. Cô chủ nhiệm lớp Totto-chan đã mời mẹ em đến. Cô đi thẳng vào vấn đề:

- Con gái bà làm loạn cả lớp tôi. Tôi buộc phải đề nghị với bà chuyển em sang trường khác! – Cô giáo trẻ và xinh đẹp thở dài. – Thực sự tôi không còn cách nào khác!

Người mẹ vô cùng sửng sốt. Bà phân vân tự hỏi, Totto-chan đã làm gì để đến nỗi loạn cả lớp lên?

Cô giáo đưa tay lùa mái tóc cắt ngắn kiểu con trai, đôi mắt chớp chớp lia lịa về lo lắng, và bắt đầu kể rõ:

- Thừa bà, trước hết là chuyện em ấy cứ mở và đóng nắp bàn hàng trăm lần. Tôi có dặn là không em nào được mở và đóng nắp bàn trừ phi phải lấy ra hoặc cất đi một cái gì đó. Thế là con gái bà luôn tay lấy cái này ra, cất cái kia vào – lấy ra hoặc cất vào quyển vở, hộp bút chì, những cuốn sách giáo khoa và những thứ lặt vặt khác của em ấy. Ví dụ khi cả lớp viết bảng chữ cái, con bà mở nắp bàn lấy vở ra rồi đóng sầm lại. Tiếp đó em lại mở nắp bàn, thò đầu vào, lấy ra chiếc bút chì, rồi lại mau chóng đóng sầm nắp bàn lại, sau đó viết chữ “A”. Nếu em viết bẩn hay viết lỗi, em mở ngăn bàn, lấy cái tẩy ra đóng nắp bàn lại, tẩy chữ đó, rồi lại mở và đóng nắp bàn cất tẩy vào – tất cả các động tác diễn ra rất nhanh.

Khi em viết xong chữ “A”, em đặt từng thứ một vào trong ngăn bàn. Em cất bút chì xong, đóng nắp bàn lại, liền đó lại mở nắp bàn để cất quyển vở vào. Khi viết đến chữ khác, em lại lặp lại từ đầu tất cả – trước tiên là quyển vở, rồi đến cái bút chì, đến cái tẩy – mở và đóng nắp bàn với từng thứ một. Những động tác đó làm đầu óc tôi quay cuồng. Và tôi cũng không thể trách em được vì mỗi lần em mở hay đóng nắp bàn đều có lý do cả!

Đôi hàng mi dài của cô giáo chớp chớp như thể cảnh tượng đó đang sống lại trong đầu cô.

Một ý nghĩ lóe sáng trong đầu người mẹ: Tại sao Totto-chan lại mở và đóng nắp ngăn bàn nhiều lần như vậy? Bà nhớ lại Totto-chan tỏ ra rất xúc động trong buổi đầu sau khi ở trường về. Em nói:

“Trường học thật tuyệt! Bàn học của con ở nhà thì có các ngăn kéo, nhưng bàn học ở trường lại có nắp nâng lên. Nó giống như một cái hộp, và mẹ có thể cất mọi thứ vào đó. Thật là thú vị!” Người mẹ hình dung cảnh con gái mình khoai chí hết mở, rồi lại đóng nắp chiếc bàn mới kia. Và người mẹ cũng không nghĩ rằng việc làm đó là nghịch ngợm. Dù sao thì Totto-chan cũng sẽ chấm dứt trò mở, đóng nắp bàn khi nó thấy không còn mới lạ nữa. Nhưng bà chỉ nói với cô giáo rằng:

- Tôi sẽ nói với cháu về chuyện này.

Cô giáo nói tiếp giọng to hơn:

- Nếu chuyện chỉ có thế, tôi đã cho qua...

Người mẹ hơi lùi lại khi cô giáo chồm về phía trước:

- Khi đã chấm dứt trò cạp kênh với chiếc nắp bàn em ấy lại đứng dậy. Đứng suốt cả buổi học.

- Đứng dậy ư? Ở đâu? – người mẹ vô cùng ngạc nhiên hỏi.

- Bên cửa sổ, - cô giáo trả lời vẻ bực dọc.

- Tại sao cháu lại đứng bên cửa sổ ạ? – người mẹ hỏi một cách bối rối.

- Để em ấy có thể gọi những người hát rong lại, - cô giáo gần như gào lên.

Đại khái câu chuyện của cô giáo là thế này: Sau gần một giờ cạp kênh với chiếc nắp bàn, Totto-chan rời chỗ ngồi đến bên cửa sổ nhìn ra đường phố. Sau đó, đúng vào lúc cô giáo hy vọng rằng, nghĩ đến trật tự, em ấy có thể trở về chỗ ngồi, thì Totto-chan bỗng gọi to đoàn hát rong ăn mặc lòe loẹt đang đi ngang qua. Phòng học ở ngay tầng trệt nhìn ra đường phố là niềm vui của Totto-chan và cũng là nỗi khổ của cô giáo. Chỉ có một hàng rào thấp ngăn cách, cho nên bất kể ai trong lớp cũng có thể nói chuyện dễ dàng với những người qua lại. Nghe Totto-chan gọi, những người hát rong đến ngay bên cửa sổ. Cô giáo kể tiếp: Thế là Totto-chan nói to với cả lớp “Họ đến rồi đấy!” và tất cả học sinh trong lớp ùa đến ngay bên cửa sổ, nói chuyện với những người hát rong.

“Chơi bài gì đi!”, Totto-chan đề nghị. Và thế là đoàn hát rong, vốn thường đi qua trường lặng lẽ, đã dùng ngay các nhạc cụ như kèn cla-ri-nét, cồng, trống, đàn ba dây biểu diễn cho học sinh xem trong lúc cô giáo tội nghiệp chẳng biết làm gì ngoài việc kiên trì chờ đợi cho đến khi cuộc vui kết thúc.

Cuối cùng, cuộc biểu diễn chấm dứt, đoàn hát rong ra đi, còn học sinh trở về chỗ của mình. Tất cả, chỉ trừ Totto-chan. Khi cô giáo hỏi: “Tại sao em còn đứng đó?” Totto-chan

trả lời một cách nghiêm túc: “Thưa cô, có thể là ban nhạc khác sẽ đến. Và thật là tiếc nếu họ đến mà chúng em không được gặp”.

- Bà có thể nhận thấy những sự việc này gây mất trật tự đến chừng nào rồi, có đúng không? – cô giáo xúc động nói.

Bà mẹ tỏ vẻ đồng tình. Cô giáo lại tiếp tục kể, giọng gay gắt hơn:

- Và sau đó, ngoài những chuyện tôi vừa kể trên... - Cháu nó còn làm những gì nữa ạ? – bà mẹ hỏi trong tâm trạng của người bị yếu thế.

- Gì nữa ấy à? – cô giáo kêu lên. – Nếu tôi có thể kể hết được những việc mà em đã làm thì tôi không phải đề nghị bà cho cháu chuyển trường.

Cô giáo trấn tĩnh lại, nhìn thẳng vào mặt bà mẹ và lại nói:

- Hôm qua, Totto-chan lại tiếp tục đứng ở bên cửa sổ như thường lệ. Tôi tiếp tục giảng bài, nghĩ rằng em ấy lại đứng đợi những người hát rong thì bỗng nhiên tôi nghe thấy em ấy hỏi một người nào đó: “Bạn đang làm gì thế?”. Từ nơi tôi đứng, tôi chẳng nhìn thấy ai và tôi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sau đó em lại hỏi: “Bạn đang làm gì thế” Em không nói chuyện với người đi trên đường mà với một ai đó ở trên cao kia. Tôi bắt đầu tò mò và có nghe tiếng trả lời nhưng không thấy gì. Trong lúc đó, vì con gái bà cứ liên tục hỏi “Bạn đang làm gì thế?” nên tôi không thể nào giảng bài được. Tôi đi đến bên cửa sổ để xem con bà đang nói chuyện với ai. Khi tôi ngoái đầu ra ngoài cửa sổ nhìn lên, tôi thấy một đôi chim nhạn đang làm tổ dưới mái hiên của nhà trường. Em đang nói chuyện với đôi chim nhạn! Bây giờ khi đã hiểu các em, tôi không cho rằng nói chuyện với chim nhạn là xấu đâu! Chỉ có điều tôi muốn nói là không nên hỏi chim nhạn đang làm gì khi còn ở trong lớp.

Bà mẹ chưa kịp xin lỗi thì cô giáo đã nói tiếp:

- Sau đó là tiết vẽ. Tôi yêu cầu các em vẽ lá cờ nước Nhật. Tất cả các em khác đều vẽ đúng, chỉ trừ con gái bà. Em không vẽ quốc kỳ mà lại vẽ lá cờ của hải quân, loại cờ có tua xung quanh như bà biết đấy. Theo tôi, vẽ như vậy cũng không có gì là sai. Nhưng ngay sau đó em vẽ những đường diềm ở xung quanh. Vẽ đường diềm! Bà biết không, nó giống như những đường diềm ở cờ thiểu nhi ấy mà. Có lẽ em đã nhìn thấy một chiếc cờ như thế ở một nơi nào đó. Trước khi tôi nhận ra em vẽ như thế nào, thì em đã vẽ đường tua vàng vượt ra khỏi trang giấy xuống mặt bàn. Bà biết không, em vẽ lá cờ gần hết cả trang giấy nên không còn đủ chỗ để vẽ đường diềm nữa. Thế là em cầm cái bút màu vàng vẽ hàng trăm nét quanh lá cờ, vượt cả ra ngoài trang giấy, và khi em nhấc quyển vở lên, mặt bàn đã đầy những vệt vàng không thể nào lau sạch được. Cũng may là em chỉ vẽ những đường đó ở ba phía.

- Cô nói, chỉ có ở ba phía, có nghĩa là thế nào? – bà mẹ lúng túng hỏi.

Tuy đã thấm mệt, cô giáo vẫn ôn tồn giải thích:

- Em ấy vẽ cán cờ ở phía bên trái nên đường diềm chỉ ở ba phía xung quanh thôi.

Bà mẹ phần nào cảm thấy vội đi nỗi lo lắng:

- Tôi hiểu rồi, chỉ có ở ba phía... Nhưng phần lớn cán cờ lại cũng vượt ra ngoài trang giấy, và nó vẫn còn để nguyên dấu vết trên mặt bàn. – Sau đó cô giáo đứng dậy, lạnh lùng, nói

to như nổ một loạt súng để từ biệt. – Không phải chỉ có tôi bức mình, mà ngay cả cô giáo phòng bên cũng rất khó chịu.

Như vậy rõ ràng là bà mẹ phải làm một việc gì đây. Hành động của con gái bà như vậy là không hay đối với những học sinh khác. Bà sẽ phải đi tìm một trường học nào đó, nơi người ta có thể hiểu được cô con gái nhỏ bé của bà, và dạy cho nó biết cách sống hòa hợp với người khác.

Nhà trường mà hai mẹ con bà đang trên đường đi tới đã được bà phát hiện ra sau khi dày công tìm kiếm.

Bà mẹ không hề nói với Totto-chan rằng em đã bị đuổi học. Bà nhận thấy rằng Totto-chan không thể hiểu nổi những việc làm sai trái của em, và bà cũng không muốn con gái bà có những mặc cảm, nên bà quyết định không nói với Totto-chan về chuyện này cho đến khi nào em lớn lên. Trước sau, bà chỉ hỏi:

- Con có thích đến trường mới học không? Mẹ nghe nói đây là một trường rất tốt.
- Cũng thích mẹ ạ, - Totto-chan trả lời sau một thoáng suy nghĩ. – Nhưng... ” Lại còn những gì nữa đây”, bà mẹ lo lắng nghĩ. “Liệu con bà có nhận biết rằng nó đã bị đuổi học không?” Một lúc sau Totto-chan phẫn khởi hỏi bà:
- Nhưng những người hát rong cũng sẽ đến trường mới chứ mẹ?

Trường mới

Đến trước cổng trường mới, Totto-chan dừng lại. Cổng trường cũ là những cột xi măng chắc

chắn, có đề tên trường bằng chữ to. Còn cổng trường này chỉ gồm hai cột ngắn có cành lá trời lên.

- Chiếc cổng này sẽ còn lớn lên. - Totto-chan nói. – Có thể nó sẽ lớn cao hơn cả những cây cột mắc dây điện thoại.

Rò ràng “hai cột cổng trường” là hai gốc cây còn rễ. Khi đến gần hơn Totto-chan phải ngoái đầu sang một bên để đọc tên trường vì cái biển đề tên trường bị gió thổi lệch đi.

“Tomoe Gakuen” Khi Totto-chan sắp sửa hỏi mẹ “Tomoe” có nghĩa là thế nào thì em thoáng nhận ra một cái gì đó đáng xa làm em cứ tưởng mình đang trong giấc mơ. Em ngồi thụp xuống, nhòm qua bụi cây để thấy cho rõ hơn, và em không thể tin vào mắt mình nữa.

- Mẹ ơi, có đúng một con tàu kia không? Kia kìa, ở trong sân trường ấy!

Để làm phòng học, nhà trường đã phải tận dụng sáu toa tàu bỏ không. Một trường học trên một con tàu! Điều này đối với Totto-chan giống như một giấc mơ thật?

Cửa sổ của các toa tàu long lanh trong nắng mai. Nhưng đôi mắt của cô bé má hồng nhìn chúng qua bụi cây còn long lanh hơn thế nữa.

Con thích trường này

Một lúc sau Totto-chan kêu lên sung sướng chạy về phía “trường học con tàu”. Em gọi

mẹ:

- Mẹ ơi! Mau lên! Chạy lên tàu đi, nó vẫn còn đang đứng yên đấy!

Bà mẹ giật mình vội chạy theo con. Trước đây bà ở trong đội bóng rổ nên chạy nhanh hơn và túm được áo Totto-chan khi em sắp sửa bước lên cửa.

- Con chưa vào được đâu, - bà mẹ vừa nói vừa giữ em lại. - Các toa tàu này là những phòng học, con chưa được nhận vào trường. Nếu con muốn lên con tàu này thì con cần phải ngoan, lễ phép với thầy hiệu trưởng. Bây giờ hai mẹ con phải chuẩn bị đến gặp thầy đi, và nếu mọi chuyện tốt đẹp thì con sẽ được nhận vào học. Con có đồng ý không?

Totto-chan vô cùng thất vọng vì không được lên ngay “con tàu”, nhưng em cũng hiểu rằng tốt hơn là phải nghe lời mẹ.

- Vâng ạ, - em trả lời. Sau đó Totto-chan nói tiếp – Con rất thích trường này.

Hình như mẹ muốn nói, vấn đề đâu phải là chuyện con thích hay không thích trường này, mà là thầy hiệu trưởng có thích con hay không kia. Bà không túm áo Totto-chan nữa. Bà cầm tay con và chuẩn bị bước vào văn phòng thầy hiệu trưởng.

Tất cả các toa tàu đều yên lặng vì giờ học đầu tiên trong ngày đã bắt đầu. Bao quanh cái sân trường nhỏ bé có những thảm hoa rực rỡ những hoa đỏ và vàng, là một hàng cây thay cho một bức tường.

Văn phòng của thầy hiệu trưởng không ở trên toa xe mà ở bên trên một bãi đất cao, hình bán nguyệt, có bảy bậc thang lát đá để bước lên.

Totto-chan buông tay mẹ ra, rồi chạy lên các bậc. Bỗng em quay ngoắt lại làm bà suýt nữa xô vào em.

- Chuyện gì thế hở con? – Bà mẹ hỏi, sợ rằng Totto-chan có thể thay đổi ý kiến về trường này.

Đứng ở bậc trên cùng cao hơn mẹ, Totto-chan nói nhỏ vẻ nghiêm trang:

- Người mà mẹ với con sắp gặp nhất định phải là ông trưởng tàu, mẹ nhỉ?

Người mẹ tính vốn kiên nhẫn nhưng đồng thời lại rất thích đùa. Bà áp má Totto-chan vào má mình và hỏi:

- Tại sao con lại nói vậy?

Totto-chan trả lời:

- Mẹ nói rằng ông ấy là thầy hiệu trưởng, nhưng nếu ông có con tàu này thì chắc hẳn ông phải là trưởng tàu chứ?

Bà mẹ phải thừa nhận rằng việc trường này sử dụng những toa xe lửa cũ để làm phòng học là một điều khác thường. Nhưng bà không còn thời gian để giải thích nữa. Bà chỉ nói:

- Sao con không hỏi thẳng ông ấy? Vả lại thế cha con thì sao? Cha con chơi đàn vĩ cầm lại có những mấy chiếc đàn, nhưng nhà mình có thành một cửa hàng vĩ cầm đâu?

Không, nhà mình không phải là cửa hàng bán vĩ cầm - Totto-chan trả lời và cầm lấy tay mẹ.

Thầy hiệu trưởng

Thấy hai mẹ con Tutto-chan bước vào phòng, một ông già rời ghế đứng dậy.

Mái tóc ông lưa thưa, mấy chiếc răng đã bị gãy, nhưng vẻ mặt ông vẫn hồng hào. Người ông không cao lắm, đôi vai và đôi cánh tay vạm vỡ, Ông ăn mặc gọn gàng, trong bộ com-lê đen có cả áo gi-lê.

Sau khi cúi đầu chào vội vã, Tutto-chan phấn chấn hỏi luôn:

- Thưa bác, bác là thầy hiệu trưởng hay là trưởng tàu ạ?
- Bà mẹ ngỡ ngàng quá, nhưng bà chưa kịp nói gì thì ông giáo đã vừa cười vừa trả lời:
- Bác là thầy hiệu trưởng của trường này, Tutto-chan rất hài lòng:
- Ôi cháu rất vui, - em nói, - vì cháu muốn được bác giúp đỡ. Cháu thích học trường của bác.

Thầy hiệu trưởng đưa cho em cái ghế rồi quay sang nói với bà mẹ:

- Bây giờ bà có thể về nhà được rồi đó. Tôi muốn nói chuyện với Tutto-chan.

Tutto-chan hơi lúng túng một chút, nhưng rồi em cảm thấy có thể nói chuyện với ông hiệu trưởng.

- Vâng, tôi xin gửi cháu lại cho bác – bà mẹ mạnh dạn nói rồi bước ra và khép cửa lại.

Thầy hiệu trưởng kéo ghế ngồi đối diện với Tutto-chan. Khi hai bác cháu ngồi gần lại với nhau, thầy nói:

- Nào bây giờ cháu hãy kể cho bác nghe về cháu đi! Cứ kể với bác bất cứ chuyện gì mà cháu thích.

“bất cứ chuyện gì mà cháu thích ư?” Tutto-chan cứ tưởng rằng bác ấy sẽ hỏi và em sẽ trả lời.

Nên khi thầy hiệu trưởng nói vậy, Tutto-chan rất phấn khởi và em bắt đầu ngay. Chuyện của em hơi lộn xộn một chút, nhưng em kể rất say sưa. Em kể cho thầy hiệu trưởng nghe về con tàu chở hai mẹ con em đến đâu chạy nhanh đến mức nào; em đề nghị bác soát vé nhưng bác ấy không cho em giữ lại vé.

Chuyện cô chủ nhiệm lớp em trước đây rất xinh đẹp ra sao; chuyện về tổ chim nhạn, về chú chó Rocky màu nâu của nhà em, nó có thể làm mọi trò; chuyện em hay ngậm kéo hồi học mẫu giáo và cô giáo thường khuyên em cẩn thận kéo đứt lưỡi; nhưng rồi em vẫn cứ ngậm; chuyện em thường hay phải vắt mũi vì nếu để thò lò sẽ bị mẹ mắng; chuyện cha em bơi rất giỏi lại còn có thể lao đầu xuống nước lặn một hơi. Em kể rất say sưa. Thầy hiệu trưởng luôn miệng cười, gật đầu và nói:

- Rồi sau đó thì sao?

Tutto-chan rất vui mừng, em tiếp tục kể mãi. Nhưng rồi em chẳng còn gì để kể nữa. Em ngồi im, cố nặn ra một chuyện gì đó.

- Cháu còn gì kể cho bác nghe nữa không? thầy hiệu trưởng hỏi.

“Bây giờ mà dừng lại thì ngỡ ngàng quá”. Tutto-chan tự bảo. Đây là dịp may tuyệt vời. Tutto-

chan vắt óc suy nghĩ. Em không hiểu có còn gì để kể nữa không? Bỗng em nảy ra được một ý.

Em có thể kể về bộ quần áo em đang mặc. Hầu hết quần áo của em đều do mẹ may nhưng riêng bộ quần áo này lại mua ở cửa hàng. Quần áo của em thường xuyên rách rất to. Mẹ chẳng bao giờ hiểu tại sao quần áo em lại rách như vậy. Thậm chí chiếc quần sợi bông màu trắng của em đôi khi cũng có những chỗ rách nhỏ. Em giải thích cho thầy hiệu trưởng biết quần áo em bị rách là em thường chui rào bọc quanh vườn của những gia đình khác, hoặc khi em đào bới dưới những đám dây kẽm gai ở những lô đất trống. Em nói, sáng nay khi soạn quần áo mặc đến trường em mới biết tất cả những thứ do mẹ may đều rách toạc, thành ra em phải mặc bộ quần áo do mẹ mua. Đây là bộ quần áo sợi pha len kẻ ô vuông đỏ thẫm xen màu xám. Bộ quần áo này không đến nỗi tồi lắm nhưng mẹ em chê những bông hoa màu đỏ thêu trên cổ là không đẹp.

- Mẹ cháu không thích kiểu cổ này, - vừa nói Totto-chan vừa bẻ cổ áo lên cho thầy hiệu trưởng xem.

Sau đó dù có vắt óc suy nghĩ em cũng chẳng còn gì để kể cho thầy hiệu trưởng nghe nữa. Đúng lúc đó thầy hiệu trưởng đứng dậy đặt bàn tay to và ấm áp lên đầu em, rồi nói:

- Rất tốt, từ giờ cháu là học sinh của trường này.

Em nhớ mãi câu nói này của thầy hiệu trưởng. Và lúc đó Totto-chan cảm thấy lần đầu tiên trong đời em đã được gặp một người mà em thực sự quý mến. Từ trước đến nay chưa có ai bỏ một thời gian dài đến như vậy để nghe em kể chuyện. Trong lúc nghe em kể chuyện thầy hiệu trưởng không hề ngáp một lần nào, thầy cũng không tỏ ra buồn chán mà ngược lại rất thích thú nghe em kể một cách say sưa.

Totto-chan chưa biết tính thời gian nhưng em cũng cảm thấy là lâu lắm. Nếu em biết tính, chắc em sẽ vô cùng kinh ngạc và biết ơn thầy hiệu trưởng. Vì hai mẹ con em đến trường lúc tám giờ, sau khi em kể hết chuyện và lúc thầy hiệu trưởng nói rằng em sẽ là học sinh của trường này, ông nhìn vào chiếc đồng hồ bỏ túi và nói:

- A, đã đến giờ ăn trưa rồi, Như thế là thầy hiệu trưởng nghe em kể chuyện vừa đúng bốn tiếng đồng hồ!

Trước đó cũng như từ đó về sau chưa có một người lớn nào chú ý lắng nghe Totto-chan trong một thời gian dài như vậy. Mặt khác, kể cả mẹ em cũng như cô giáo chủ nhiệm đều kết sức ngạc nhiên là một đứa bé mới bảy tuổi như em đã có thể tìm đủ mọi chuyện để kể liên tục trong bốn giờ liền.

Tất nhiên lúc đó Totto-chan không hề có ý nghĩ là em bị đuổi học và người ta chẳng biết còn cách nào để giải quyết việc này. Tính sôi nổi tự nhiên có phần hơi đáng trí của em làm em càng thêm hồn nhiên. Nhưng em cảm thấy rằng người ta thấy em hơi khác và có phần hơi kỳ lạ so với những đứa trẻ khác. Tuy nhiên, thầy hiệu trưởng lại làm cho em cảm thấy yên tâm, đầm ấm và hạnh phúc. Em muốn mãi ở bên thầy.

Đó là cảm tưởng của Totto-chan về thầy hiệu trưởng Sosaku Kobayashi trong ngày đầu tiên gặp mặt. Và, may thay, cảm tưởng của thầy giáo về em cũng là như vậy.

Giờ ăn trưa

Thầy hiệu trưởng dẫn Totto-chan đến thăm nơi ăn trưa. Ông giải thích:

- Chúng ta không ăn trưa ở trên tàu mà ăn ở phòng họp!

Phòng họp ở trên khu đất cao mà trước đó em đã phải leo vài bậc đá mới lên đến nơi. Ở đây hai thầy trò thấy các bạn khác đang kéo bàn ghế âm ỉ xếp thành một vòng tròn. Đứng ở góc phòng, Totto-chan nín thở lấy áo thầy hiệu trưởng và hỏi:

- Thưa thầy, các bạn khác đâu ạ?

- Tất cả chỉ có ngần này học sinh thôi, -Ông trả lời.

- Tất cả ngần này thôi ư? - Totto-chan không thể tin được. Vì tất cả chỉ bằng học sinh của một lớp ở trường khác. -Thưa thầy, toàn trường chỉ có khoảng năm mươi học sinh thôi ạ?

- Ừ, tất cả chỉ có thế, -thầy hiệu trưởng nói.

Totto-chan nghĩ, mọi chuyện ở trường này đều khác so với trường cũ.

Lúc mọi người đã ngồi vào bàn, thầy hiệu trưởng liền hỏi các em có đem theo những thứ lấy từ biển lên và những thức có trên đất liền hay không?

- Có ạ, -tất cả đồng thanh trả lời và bắt đầu mở những hộp đựng thức ăn trưa khác nhau ra.

- Nào, thử xem các em có những gì, -thầy hiệu trưởng vừa nói vừa đi vòng quanh nhìn vào hộp thức ăn của các em trong lúc học sinh cười nói vui vẻ.

“Buồn cười thật”, Totto-chan nghĩ. “Mình chả hiểu thầy hỏi những thứ gì lấy từ biển lên và những thức có trên đất liền là gì cả”. Trường này lạ thật. Buồn cười thật. Chưa bao giờ em nghĩ bữa ăn trưa ở trường lại nhộn đến thế. Ý nghĩ ngày mai em sẽ ngồi vào một trong những cái bàn này và đưa cho thầy hiệu trưởng xem “những thứ lấy từ biển lên và những thức đưa từ rừng về” làm Totto-chan vô cùng phấn khởi, cứ muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Khi đi kiểm tra các hộp đựng thức ăn của học sinh, đôi vai thầy hiệu trưởng tắm trong ánh nắng buổi trưa êm dịu.

Totto-chan bắt đầu đi học

Sau khi nghe thầy hiệu trưởng nói: “Bây giờ cháu là học sinh của trường này”, Totto-chan cảm thấy khó lòng đợi đến sáng mai. Trước đây chưa bao giờ em mong mau đến ngày hôm sau như vậy.

Sáng sáng mẹ thường phải mở miệng mới kéo em ra được khỏi giường. Nhưng hôm đó em dậy sớm hơn mọi người, tự mặc quần áo, rồi đeo cặp sách lên lưng, ngồi đợi.

Nhân vật dậy đúng giờ nhất trong nhà là Rocky -con chó béc-giê nó theo dõi hành vi hơi khác lạ của Totto-chan một cách nghi ngại. Nhưng sau khi vươn vai, nó lại ngồi sát bên em, đợi chờ một điều gì đó sắp xảy ra.

Mẹ em có rất nhiều việc phải làm. Bà vừa chuẩn bị bữa sáng cho Totto-chan vừa chuẩn bị cho em hộp cơm trưa trong đó có “những thứ lấy từ biển lên và những thức có trên đất liền”. Mẹ còn buộc vào cổ Totto-chan tấm thẻ lên tàu được bọc bằng ni-lông.

- Hãy ngoan nghe con, -người cha tóc rối bù nói với em như vậy.

- Tất nhiên ạ, -Totto-chan đi giày, mở cửa, rồi quay lại cúi đầu lễ phép chào tạm biệt mọi người.

Khi thấy Totto-chan bước đi, nước mắt cứ dâng đầy trên đôi mắt người mẹ. Thật khó lòng tin được rằng một cô bé hoạt bát, nhanh nhẹn đi học rất ngoan và phấn khởi như vậy lại vừa mới bị đuổi học. Bà mẹ tha thiết cầu mong sao cho lần này mọi chuyện sẽ được tốt lành.

Nhưng liền sau đó bà bỗng giật mình khi thấy Totto-chan vừa tháo tấm thẻ lên tàu và đeo nó vào con Rocky. “Ôi lạy chúa...”, bà mẹ lo lắng suy nghĩ, nhưng bà quyết định không nói một câu nào, mà hãy cứ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Sau khi Totto-chan đeo tấm thẻ lên tàu vào cổ con Rocky, em ngồi xuống và nói với nó:

- Đẳng ấy thấy không? Tấm thẻ này không hợp với đẳng ấy chút nào!

Tấm thẻ bị kéo lê trên mặt đất vì sợi dây buộc quá dài.

- Đẳng ấy hiểu không? Đây là thẻ của tớ, ừ phải của đẳng ấy. Đẳng ấy không thể lên tàu được đâu.

Nhưng tớ sẽ hỏi thầy hiệu trưởng và bác soát vé xem họ có cho đẳng ấy đến trường không nhé!

Rocky rất chú ý lắng nghe, hai tai giông lên. Nó ngáp dài sau khi liếm liếm vào tấm thẻ.

- Con tàu lớp học không chạy đâu nên tớ thấy đẳng ấy không cần phải có vé lên tàu. Nhưng hôm nay đẳng ấy phải ở nhà, chờ tớ về nhé.

Rocky thường đi theo Totto-chan đến tận cổng trường rồi sau đó mới quay về. Tất nhiên là hôm nay nó cũng mong được làm như vậy.

Totto-chan tháo tấm thẻ đeo ở cổ con Rocky ra rồi thận trọng đeo vào cổ mình. Một lần nữa em tạm biệt cha, mẹ.

Sau đó Totto-chan chạy đi không thèm ngoái đầu lại. Chiếc cặp sách đập bồm bộp vào lưng em.

Con Rocky vui vẻ chạy bên em.

Con đường đến nhà ga cũng gần bằng con đường đến trường cũ, vì vậy Totto-chan đã gặp lại những con cún, những chú mèo và cả những bạn cùng lớp trước đây.

Liệu mình có nên khoe tấm thẻ lên tàu với họ hay không nhỉ? Totto-chan đắn đo, nhưng em không muốn đến chậm nên em quyết định không khoe vào hôm đó, vội vã đến trường.

Khi thấy Totto-chan rẽ phải, về hướng nhà ga, chứ không rẽ trái như thường lệ, con Rocky dừng lại và nhìn quanh một cách lo lắng. Đến cổng nhà ga rồi, Totto-chan chạy lại với con Rocky đang đứng vẻ hoang mang.

- Tớ không đến trường cũ nữa đâu, bây giờ tớ đến trường mới cơ.

Totto-chan áp má mình vào mặt con Rocky. Đôi tai nó có mùi hôi hôi, nhưng, như mọi ngày đối với em, đây lại là mùi quen thuộc dễ chịu.

- Bai bai- em nói và leo lên các bậc thềm dẫn vào nhà ga, sau khi giơ tấm thẻ lên tàu cho người soát vé xem. Con Rocky găm gừ khe khẽ và đứng nhìn mãi cho đến khi không còn

thấy Totto-chan đâu nữa.

Lớp học trên con tàu

Khi Totto-chan đến cửa toa tàu mà thầy hiệu trưởng đã nói là phòng học của em, cả lớp chưa có bạn nào đến cả. Đây là loại toa tàu kiểu cổ, cửa có tay kéo. Người ta phải nắm chặt lấy nó kéo mạnh về phía bên phải, bằng cả hai tay. Totto-chan nhìn vào bên trong toa, trống ngực đập rộn ràng, vẻ mặt đầy xúc động: “Ôi!”.

Ngồi học ở đây sẽ giống như đang trong một chuyến đi dài, cứ đi mãi, đi mãi. Phía trên cửa sổ vẫn còn những giá để hành lý. Chỉ có khác là ở phía đầu toa treo một bảng đen. Và thay cho hai hàng ghế dọc là những bộ bàn ghế học sinh xếp ngang hướng về phía trước. Mọi thứ khác đều vẫn còn nguyên như cũ, trừ những sợi dây da để nắm tay. Totto-chan bước vào và ngồi xuống chỗ của một bạn nào đó. Những chiếc ghế gỗ ở đây cũng giống như ở trường cũ, nhưng tiện lợi hơn và em thấy có thể ngồi ở đây suốt ngày được. Totto-chan vô cùng phấn khởi. Em rất thích trường này và quyết định ngày nào cũng đến trường, kể cả ngày nghỉ.

Totto-chan nhìn qua cửa sổ. Em biết rằng con tàu đang đứng yên tại chỗ, nhưng hình như nó đang chuyển động, phải chăng vì những bông hoa và những khóm cây trên sân trường cứ rung rinh lay động trước gió đã cho em cái cảm giác kia?

- Thú vị thật! -cuối cùng Totto-chan reo lên như vậy. Sau đó, áp mặt vào cửa sổ, em nghĩ ra vài câu hát như vẫn thường làm mỗi khi em phấn khởi.

“Vui mừng vui, Là em vui mừng vui!

Sao em vui?

Vì...” Vừa lúc đó có một bạn bước vào, một bạn gái. Bạn ấy lấy vở và hộp bút ra khỏi cặp rồi để lên bàn. Sau đó bạn kiễng chân để cặp lên giá. Bạn ấy cũng để túi đựng giày lên đó. Totto-chan không hát nữa và em cũng bắt chước làm như vậy. Sau đó, lại một bạn trai vào lớp. Bạn ấy đứng từ ngoài cửa và quăng cặp sách lên giá cứ như thế, là một cầu thủ bóng rổ. Chiếc cặp nảy lên và rơi xuống sàn. “Ném tồi quá”, bạn ấy vừa nói vừa nhặt chiếc cặp lên nhằm để ném tiếp. Lần này chiếc cặp nằm gọn trên giá.

“Ném tài thật”, em reo lên. Nhưng ngay sau đó, em lại nói: “Không, vẫn còn tồi lắm”, khi em trườn trên bàn mở cặp lấy vở và hộp bút chì ra. rõ ràng bạn ấy đã ném trượt trong lần ném đầu tiên.

Cuối cùng chỉ có chín học sinh trong toa tàu. Các em là học sinh lớp một của trường Tomoe Gakuen.

Các em sẽ cùng nhau đi trên chuyến tàu này.

Bài học ở trường Tomoe

Đến học ở trong toa xe tường đã là chuyện khác rồi, vậy mà cách sắp xếp chỗ ngồi ở đây cũng kỳ lạ nốt. Ở trường học khác sinh được bố trí ngồi một chỗ cố định. Nhưng ở đây các em được phép ngồi bất kỳ chỗ nào mà các em thích trong các buổi học.

Sau một lúc suy nghĩ và nhìn quanh Totto-chan quyết định ngồi cạnh bạn gái đến sau em sáng nay vì bạn ấy mặc chiếc váy có thêu con thỏ tai dài.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ nhất ở trường này lại chính là các bài học.

Thông thường ở các trường khác thời khóa biểu sắp xếp theo từng bộ môn, ví dụ, sau tiết tiếng

Nhật là tiết toán... Nhưng ở trường này lại hoàn toàn khác. Trong giờ đầu cô giáo ghi toàn bộ các đề bài và những câu hỏi của các môn học trong ngày lên bảng. Sau đó, cô nói: “Bây giờ các em có thể bắt đầu bất kỳ môn nào mà các em thích”.

Như vậy là học sinh có thể bắt đầu bằng môn tiếng Nhật, môn toán hay bất kỳ một môn nào đó cũng được. Em nào thích văn thì có thể làm văn, em nào thích môn lý thì có thể thử nghiệm đun sôi một chất nào đó trong chiếc bình thót cổ trên chiếc đèn cồn, như vậy những tiếng nổ nhỏ rất có thể sẽ xảy ra trong bất kỳ phòng học nào.

Phương pháp dạy học này giúp giáo viên theo dõi học sinh từ lớp thấp đến lớp cao - hiểu rõ hứng thú của từng em cũng như cách suy nghĩ và đặc điểm của mỗi em. Đây là một phương pháp lý tưởng giúp giáo viên thực sự hiểu học sinh của mình.

Về phần học sinh, các em thường rất muốn được bắt đầu bằng môn học mà các em thích nhất. Và thực tế, các em có cả một ngày để xoay xở với các môn mà mình không thích, có nghĩa là ở chừng mực nào đó các em cũng đã tự giải quyết được các vấn đề này. Việc học tập hầu như hoàn toàn chủ động và học sinh có thể gặp, trao đổi với giáo viên bất kể lúc nào khi cần. Giáo viên cũng có thể đến với học sinh, nếu muốn, và giải thích bất kỳ một vấn đề nào cho đến khi các em hiểu thật cặn kẽ. Sau đó học sinh được giao thêm bài tập làm ở nhà. Đây là phương pháp nghiên cứu theo đúng nghĩa của nó, và điều đó có nghĩa là không một học sinh nào ngồi lơ đãng trong lúc thầy nói và giải thích.

Học sinh lớp một chưa đủ trình độ tự học một mình, song mặc dù vậy, các em vẫn được phép bắt đầu bằng bất kỳ môn học nào mà các em thích.

Có em chép lại bảng chữ cái, một số em khác vẽ tranh, em thì đọc sách, lại có một số em tập thể dục mềm dẻo. Bạn gái ngồi cạnh Totto-chan đã biết hết các chữ cái và lần lượt ghi vào vở. Tất cả đều mới mẻ nên lúc đầu Totto-chan hơi lo lắng và không biết phải làm gì.

Đúng lúc đó, một bạn trai ngồi phía sau em đứng dậy cầm quyển vở đi lên bảng để hỏi thầy một điều gì đó. Cô giáo ngồi bên chiếc bàn cạnh bảng đen, đang giải thích cho một học sinh khác. Totto-chan không nhìn quanh phòng học nữa, hai tay chống cằm, em dán mắt vào lưng bạn trai đang đi lên bảng. Bạn ấy kéo lê đôi chân và toàn thân lắc lư một cách đáng sợ. Lúc đầu Totto-chan tưởng bạn ấy cố tình làm như vậy, nhưng ngay sau đó em hiểu ra rằng bạn ấy không thể làm khác được.

Totto-chan tiếp tục theo dõi khi người bạn kia về chỗ. Bốn mắt nhìn nhau. Bạn ấy mỉm cười, Totto-chan cũng vội vàng mỉm cười đáp lại. Khó khăn lắm cậu bé mới ngồi được vào chỗ của mình, Totto-chan quay lại hỏi:

- Tại sao bạn lại đi như vậy?

Bằng một giọng dịu dàng, cậu bé trả lời nhỏ nhẹ:

- Mình bị bại liệt.

- Bại liệt? - Totto-chan nhắc lại, vì từ xưa đến nay chưa bao giờ em nghe đến từ này.

- Đúng, bại liệt, -cậu bé thì thầm, -không phải chỉ có chân mình bị liệt mà cả tay mình nữa. -Bạn ấy giơ tay lên. Totto-chan nhìn vào cánh tay trái của bạn. Những ngón tay dài co quắp và gần như dính vào nhau.

- Người ta không có cách nào để chữa cho bạn à? -Totto-chan hỏi vẻ lo lắng. Bạn ấy không trả lời, Totto-chan cảm thấy ngượng ngùng và lấy làm tiếc là đã hỏi bạn câu đó. Nhưng rồi cậu bé nói:

- Tên mình là Yasuaki Yamamoto. Còn tên đằng ấy là gì?

Totto-chan mừng rỡ khi nghe giọng nói vui vẻ của cậu bé rồi nó to:

- Tên mình là Totto-chan.

Thế là Yasuaki Yamamoto và Totto-chan đã làm quen với nhau.

Mặt trời đốt nóng không khí trong toa. Ai đó đã mở cánh cửa sổ ra. Một làn gió xuân trong lành ùa vào trong xe hất tung mái tóc của đám trẻ.

Buổi học đầu tiên của Totto-chan tại trường Tomoe bắt đầu như vậy đó.

Thức ăn của biển và của đất

Giờ ăn trưa đã tới - giờ phút mà Totto-chan hằng mong đợi. Đây là lúc để các bạn giới thiệu “những thức ăn của biển và của đất”.

Thầy hiệu trưởng nói câu đó để diễn tả một bữa ăn đủ thành phần dinh dưỡng. Thay cho cách nói “Phải luyện cho con em chúng ta ăn được mọi thức ăn” hoặc “Yêu cầu các bậc phụ huynh cho con em mình ăn trưa đủ chất dinh dưỡng”, thầy hiệu trưởng trường này kêu gọi các bậc cha mẹ hãy cho thêm vào khẩu phần ăn trưa của học sinh “những thức ăn của biển và của đất”.

“Những thức ăn của biển ” là hải sản như cá, cua, tôm, tép, hàu, sò, v.v.... Còn “những thức ăn của đất” là nông sản – ví dụ như cơm, rau, quả, thịt lợn, thịt bò, thịt gà ... Bà mẹ Totto-chan rất quan tâm đến vấn đề này. Bà nghĩ hiếm có một thầy hiệu trưởng nào có thể diễn đạt khẩu phần ăn có đầy đủ dinh dưỡng một cách đơn giản đến như vậy. Điều thú vị là chỉ cần lựa chọn một trong hai loại đó là việc làm bữa ăn trưa trở nên đơn giản hơn. Ngoài ra thầy hiệu trưởng còn nói rõ rằng không ai phải lo nghĩ quá nhiều, hay phải mất nhiều công sức để đạt cho được hai yêu cầu đó. Nông sản ở đây có khi chỉ là một quả trứng trắng, và hải sản có khi chỉ là một lát cá ngừ kho. Hoặc đơn giản hơn chỉ cần món tảo biển đại diện cho “đại dương”, và món dưa ngâm dấm thay cho “những sản phẩm của đất”.

Hôm trước, trong lúc Totto-chan đang mãi theo dõi một cách thèm muốn bữa ăn trưa của các bạn mình, thì thầy hiệu trưởng đến, và xem tất cả các hộp cơm trưa.

- Cháu có những thức ăn của biển và của đất không? – ông vừa hỏi vừa kiểm tra từng hộp một.

Thật vui khi nhận mặt những thức ăn mà các bạn “đưa từ biển lên và lấy từ đất liền”.

Có những trường hợp vì mẹ quá bận, nên thức ăn mang theo chỉ có thức ăn của biển hoặc

của đất.

Nhưng không sao. Khi thầy hiệu trưởng đi kiểm tra, vợ ông cũng đi theo, ngực đeo một chiếc tạp dề trắng, hai tay cầm hay cái xoong. Nếu thầy dừng lại trước mặt một học sinh nào đó và nói “biển” thì lập tức bà vợ ông gấp ngay hai viên chả cá từ chiếc xoong “biển” ra cho em đó. Ngược lại nếu ông nói “đất” thì lập tức bà vợ ông lại gấp ngay những miếng khoai tây rán từ chiếc xoong “đất” ra cho.

Ở đây không còn một ai muốn nói rằng em không thích chả cá, hay nghĩ rằng một bữa ăn trưa ngon phải như thế nào, hay bữa ăn trưa tồi là như thế nào. Sự quan tâm chủ yếu của các em ở chỗ thức ăn của các em có đủ cả hai yêu cầu về biển và về đất hay không. Và nếu chỉ có vậy thì niềm vui của các em đã được thỏa mãn, các em rất phấn khởi.

Khi bắt đầu hiểu được “những thức ăn của biển và của đất” là thế nào rồi, Totto-chan thấy lo sợ, không hiểu bữa ăn trưa mà mẹ em đã chuẩn bị một cách rất vội vã sáng nay, có được chấp nhận hay không. Nhưng khi mở hộp ra em thấy thức ăn trưa của em thật là tuyệt vời và em cố giữ để khỏi thốt ra những từ “tuyệt, tuyệt, tuyệt quá!”.

Thức ăn trưa của Totto-chan gồm có trứng rán vàng, đậu xanh, Denbu màu nâu và buong trứng cá thu màu hồng. Thức ăn đủ màu sắc trông như một vườn hoa.

- Đẹp quá - thầy hiệu trưởng nói.

Totto-chan hơi run run:

- Mẹ cháu nấu ăn giỏi lắm, - em nói.

- Đúng, đúng, - thầy hiệu trưởng trả lời. Sau đó thầy chỉ vào món Denbu (ruốc cá) và hỏi:

- Đây là món gì? Nó là thức ăn của biển hay là của đất?

Totto-chan nhìn món ăn này, rất phân vân không hiểu thuộc loại nào. Nó có màu của đất như vậy rất có thể nó là của đất. Nhưng em không dám chắc điều đó.

- Cháu không biết ạ, - em nói.

Sau đó thầy hiệu trưởng hỏi cả lớp:

- Các em có biết Denbu từ đâu ra không nào, từ biển hay từ đất?

Dừng lại một lúc để suy nghĩ, một số em reo lên:

- Từ đất ạ.

Nhưng không em nào biết chắc chắn.

- Thôi được, thầy sẽ kể cho các em nghe - thầy hiệu trưởng nói. – Denbu là thức ăn lấy từ biển lên.

- Tại sao ạ? - Một cậu bé hỏi.

Đứng ở giữa vòng tròn bàn ghế, thầy hiệu trưởng giải thích:

- Denbu là thịt cá lọc bỏ xương, rang nhỏ lửa sau đó nghiền nhỏ và nêm gia vị vào.

- Ôi! – Các em kêu lên. Sau đó một vài em đề nghị được xem món ruốc cá của Totto-chan.

- Tất nhiên là được, - thầy hiệu trưởng nói.

Và thế là cả lớp xúm vào xem món ruốc cá của Totto-chan. Chắc chắn có em đã biết

Denbu là gì rồi, nhưng vẫn cứ thích xem và cũng có bạn muốn xem món Denbu của Totto-chan có khác gì món đó của nhà em không. Quá nhiều bạn nhìn em, tới mức, Totto-chan ngại rằng những sợi ruốc có thể bay mất.

Totto-chan hơi hoảng sợ trong bữa ăn trưa đầu tiên đó, nhưng nhận thật. Thú vị biết bao nhiêu khi hiểu được “hải sản” và “nông sản” là gì. Em cũng đã hiểu thêm được rằng Denbu làm từ cá. Và mẹ em đã nhor bỏ vào hộp cơm trưa của em những thức ăn của biển và những thức ăn của đất. Cuối cùng mọi chuyện đều tốt đẹp, em hài lòng nghĩ như vậy.

Totto-chan đặc biệt phấn khởi khi bắt đầu ăn những món ngon miệng do mẹ em làm.

Nhai cho kỹ

Thông thường bắt đầu bữa ăn người ta hay nói: “I-ta-da-ki-ma-su” có nghĩa là xin mời. Nhưng ở trường Tomoe Gakuen thì khác, bắt đầu bữa ăn lại là một bài hát. Thầy là một nhạc sĩ và thầy sáng tác một “bài hát đặc biệt để hát trước lúc ăn trưa”. Thực ra thầy chỉ viết lời và dựa vào nhạc điệu của một bài dân ca nổi tiếng “khoan, khoan, dô khoan” mà thôi. Lời của bài hát do thầy hiệu trưởng sáng tác và như thế này:

Nhai, nhai, nhai cho kỹ Những gì bạn ăn.

Nhớ nhai cho kỹ, nhai cho kỹ Cơm, rau, cá, thịt chúng ta ăn.

Chỉ sau khi hát xong, các em mới nói “I-ta-da-ki-ma-su”.

Lời của bài hát rất hợp với giai điệu của bài “khoan, khoan, dô khoan”, đến mức sau đó nhiều năm có học sinh vẫn coi đó là bài hát để hát trước khi ăn.

Có thể thầy hiệu trưởng do đã gãy mất mấy chiếc răng nên mới sáng tác bài hát này. Nhưng thực ra ông luôn luôn nhắc các em phải ăn chậm, nhai kỹ, vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Và như vậy có thể ông sáng tác bài này là cốt để nhắc nhở các em.

Sau khi cất cao giọng hát, tất cả các em đều nói xin mời, “I-ta-da-ki-ma-su”, và ngồi vào ăn “những thức ăn của biển và của đất”.

Phòng họp yên lặng trong chốc lát.

Cuộc dạo chơi ở trường

Sau bữa trưa, trước khi trở lại lớp học, nơi cô giáo đang đợi, Totto-chan cùng các bạn vui chơi trên sân trường.

- Sáng nay các em rất chịu khó học tập, cô nói, - vậy chiều nay các em muốn làm gì nào?

Totto-chan chưa kịp suy nghĩ là nên làm gì thì cả lớp đã đồng thanh:

- Đi dạo ạ.

- Đồng ý, - cô đáp lại, và tất cả bọn trẻ chạy lao ra ngoài.

Totto-chan thường đi dạo cùng cha em và con Rocky. Em rất hồi hộp vì chưa bao giờ nghe nói đến một cuộc đi bộ ở trường. Tuy nhiên vì em rất thích đi dạo nên em không thể đợi được.

Mãi sau này em mới nhận ra rằng, nếu buổi sáng các em chịu khó hoàn thành tất cả các công việc do giáo viên ghi lên bảng, thì buổi chiều các em sẽ được đi dạo. Tất cả đều như vậy, dù là học sinh lớp một hay lớp sáu.

Chín học sinh lớp một với cô chủ nhiệm đi giữa, cùng ra khỏi cổng và bắt đầu men theo con suối.

Hai bên bờ suối là những rừng anh đào vừa nở hoa. Những cánh đồng hoa mù tạc vàng trải dài hút tầm mắt. Con suối từ lâu đã không còn nữa, thay vào đó là những tòa nhà và cửa hàng mọc lên kín cả khu vực. Ngày xưa hầu hết vùng Jiyugaoka này là những cánh đồng.

- Chúng ta sẽ đi đến đền Kuhonbutsu, - cô bé mặc áo có thêu con thỏ nói. Tên cô bé đó là Sac- kô-chan.

- Lần trước chúng em nhìn thấy một con rắn ở dưới áo, Sakko-chan nói. – Sân đền có một cái giếng cổ, ở đó có lần một ngôi sao đã sa xuống, người ta kể như vậy.

Vừa đi các em vừa ríu rít nói về những điều mà các em ưa thích. Bầu trời màu xanh rợp cánh bướm bay.

Sau khi đi bộ mười phút, cô giáo dừng lại. Cô chỉ vào mấy bông hoa vàng và nói:

- Các em hãy xem những bông hoa mù tạc này. Các em có biết tại sao hoa lại nở rộ rực rỡ như thế này không.

Cô giải thích về phấn hoa đực và nhụy hoa cái trong lúc các em sà xuống hai bên đường xem hoa.

Cô nói với các em biết ong bướm cũng đã giúp cho hoa thụ phấn như thế nào. Sự thực bướm và ong rất bận rộn với công việc này.

Sau đó cô giáo lại tiếp tục đi, tất cả các em ngừng xem hoa và đứng dậy. Có bạn nào đó nói:

- Trông chúng giống như những khẩu súng ngắn! Có đúng không nào?

Totto-chan không nghĩ như vậy, nhưng cũng như các bạn khác, em tin rằng phấn hoa đực và nhụy hoa cái là rất quan trọng.

Đi bộ thêm mười phút nữa, các em đến một công viên đầy cây xanh. Công viên này bao quanh đền Kuhonbutsu. Vào đến sân đền, các em tỏa ra khắp nơi.

- Bạn có muốn xem giếng sao sa không? - Sakko-chan hỏi và Totto-chan đồng ý, chạy theo ngay.

Thành giếng trông như bằng đá, cao đến ngực các em; có nắp đậy bằng gỗ, các em mở nắp và nhìn xuống. Lòng giếng tối om, Totto-chan chỉ có thể nhìn thấy một vật tựa một tảng bê tông nhỏ hay một hòn đá, chẳng có gì giống ngôi sao lấp lánh như em tưởng tượng. Sau khi nhìn một hồi lâu, em hỏi; - Bạn đã nhìn thấy ngôi sao chưa?

- Chẳng thấy gì cả! – Sakko-chan lắc đầu trả lời.

Totto-chan không hiểu tại sao ngôi sao không tỏa sáng.

- Có thể là nó đang ngủ, - em nói sau một lúc suy nghĩ.

- Sao cũng ngủ à? - Sakko-chan hỏi, hai mắt tròn tròn.

- Tớ nghĩ sao ngủ vào ban ngày và thức dậy vào ban đêm để chiếu sáng, - Totto-chan nói nhanh vì em không dám tin là mình nói đúng.

- Sau đó các em tập hợp nhau lại và đi vòng quanh sân đền. Các em phá lên cười khi thấy hai bức tượng hở bụng của hai ông hộ pháp ở hai bên cổng đền. Các em sợ hãi nhìn bức tượng Phật đứng ở đại sảnh trong cảnh tranh tối tranh sáng. Các em ướm thử chân mình vào cái dấu chân to in trên đá mà người ta bảo là dấu chân của Ten-ga một con yêu tinh mũi dài. Các em đi bách bộ quanh ao và nói chuyện với những người đang bơi thuyền. Các em nhảy lò cò trên bãi đá cuội đen bóng loáng quanh các nấm mộ. Mọi thứ đều mới đối với Totto-chan, và em cứ kêu lên vẻ kinh ngạc trước mỗi điều em vừa phát hiện.

- Đến giờ phải về rồi! – cô giáo nói, khi mặt trời bắt đầu lặn. Và các em đi về trường, theo con đường nằm giữa những cánh đồng hoa mù tạt và những cây anh đào.

Trong lúc đi chơi các em không thể nhận ra rằng những cuộc đi dạo này, thời gian vui chơi rảnh rỗi của các em, trong thực tế lại là những bài học quý giá về khoa học, lịch sử và sinh học.

Totto-chan bắt đầu làm quen với tất cả các bạn và em có cảm giác đã biết các bạn từ lâu.

- Ngày mai chúng ta lại đi dạo nhé, - em nói với các bạn như vậy trên đường trở về.

- Đồng ý, đồng ý, - các bạn vừa chạy nhảy vừa trả lời.

Những con bướm vẫn nhộn nhịp bay đi làm việc và bầu trời đầy tiếng chim hót líu lo. Trống ngực Totto-chan đập rộn ràng vì vui sướng.

Bài hát của trường

Mỗi ngày ở trường Tomoe Gakuen lại có thêm một điều ngạc nhiên mới đối với em. Buổi sáng em nóng lòng muốn đến trường tới mức em cảm thấy dường như bình minh đến quá muộn. Và khi về đến nhà, em kể chuyện như pháo ran, kể cho con Rocky, cho bố và cho mẹ nghe về những việc em đã làm ở trường hôm đó, những chuyện vui và những điều bất ngờ. Em kể say sưa đến mức đôi khi mẹ em phải nói: “Thôi đủ rồi, không kể nữa, vào ăn đi con”.

Ngay cả khi Totto-chan đã hoàn toàn quen với trường mới rồi, em vẫn còn hàng núi chuyện để kể. Và mẹ em rất vui vì mọi chuyện lại diễn ra như vậy.

Một hôm, ngồi trên tàu đi đến trường, Totto-chan bỗng nảy ra câu hỏi không biết trường Tomoe đã có bài hát nào chưa. Em sốt ruột muốn mau đến trường để hỏi. Tuy còn hai ga nữa mới đến, song Totto-chan đã đứng bên cửa sẵn sàng nhảy xuống khi tàu vào ga Jiyugaoka. Một phụ nữ lên tàu trước đó một ga, thấy Totto-chan đứng yên không nhúc nhích, và ở tư thế sẵn sàng như một vận động viên chạy đang ở vào vị trí xuất phát, bà này lẩm bẩm:

- Em bé ấy đang có chuyện gì thế nhỉ?

Tàu đến ga, Totto-chan lao xuống như một tia chớp. Trong khi người soát vé vừa mới nói “Jiyugaoka! Jiyugaoka!” và con tàu chưa dừng hẳn, thì Totto-chan đã nhẹ nhàng đặt chân lên sân ga, và mau chóng biến mất sau cổng ra.

Bước vào phòng học toa xe, Totto-chan hỏi ngay Taiji Yamanouchi, người vào lớp trước

em:

- Tai-chan, trường mình đã có bài hát chưa nhỉ?

Tai-chan, cậu học sinh thích môn lý, liền trả lời sau một thoáng suy nghĩ:

- Mình không tin là trường ta đã có.

-Ồ, - Totto-chan nói về suy nghĩ. Theo mình thì trường ta phải có một bài hát. Bọn mình có một bài hát rất hay khi còn ở trường cũ.

Và thế là em cất cao giọng, hát luôn:

Dù nước hồ Senzoku rất nông Em học được bao điều sâu sắc ... Tuy Totto-chan ở trường cũ có ít ngày và lời của bài hát rất khó, song em đã học thuộc một cách dễ dàng.

Totto-chan vẫn quan tâm đến chuyện vài hát. Lúc đó các học sinh khác cũng đã tới đủ. Các em cũng tỏ ra rất chú ý đến điều mà Totto-chan nêu lên.

- Chúng mình hãy đề nghị thầy hiệu trưởng viết một bài hát cho trường - Totto-chan nói.

- Đồng ý đấy – Các bạn khác reo lên và tất cả kéo nhau đến phòng thầy hiệu trưởng.

Nghe Totto-chan hát bài hát về trường cũ và nghe các em nói về ý muốn của mình, thầy hiệu trưởng liền bảo:

- Thôi được, sáng mai thầy sẽ đem cho các em một bài hát.

- Thầy nhớ giữ lời hứa? – các em đồng thanh nói và xếp thành hàng một trở về lớp học.

Sáng hôm sau, lớp nào cũng được báo tin là phải tập hợp ở sân trường. Totto-chan đi cùng các bạn, tất cả đều rất sốt ruột. Trước cái bảng đen kê ở giữa sân, thầy hiệu trưởng nói:

- Nào, đây là bài hát về trường Tomoe của các em.

Ông kẻ năm đường thẳng song song lên bảng và ghi các nốt nhạc lên đó:

Rồi ông giơ tay lên như một nhạc trưởng và nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau hát nhé.

Thầy hiệu trưởng bắt nhịp, cả năm mươi học sinh trong trường cùng hát:

Tomoe, Tomoe, Tomoe - Tất cả chỉ có thể thôi ạ! Totto-chan hỏi, trong lúc tạm dừng.

- Đúng! Tất cả chỉ có thể! - thầy hiệu trưởng tự hào trả lời.

- Bài hát sẽ hay hơn nếu có thêm lời đẹp viết thêm vào - Totto-chan nói, vẻ đầy thất vọng.
– Ví dụ như “Dù nước hồ Senzoku rất nông”.

- Thế các cháu không thích bài hát này à? - Thầy hiệu trưởng hỏi, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn mỉm cười. – Theo thầy thì bài hát này tương đối hay đấy?

Không ai thích bài hát này vì nó quá đơn giản. Hình như đối với các em thì không có còn hơn là có bài hát mà lại quá đơn giản.

Tuy rất buồn, thầy hiệu trưởng không tỏ ra bức mình. Thầy đến trước cái bảng đen rồi xóa bài hát đi. Totto-chan cảm thấy các em hơi vụng về, nhưng cuối cùng, một cái gì đó đã để lại trong lòng em một ấn tượng mạnh mẽ.

Sự thật là không một lời lẽ nào có thể diễn đạt đầy đủ hơn tình thương yêu của thầy hiệu trưởng đối với các em và nhà trường. Nhưng các em chưa đủ hiểu biết để nhận ra điều đó. Chả mấy chốc các em đã quên đi ý muốn có một bài hát về nhà trường, và thầy hiệu trưởng cũng thấy không cần phải có một bài hát nữa. Vì vậy khi thấy bài hát bị xóa đi thì cũng chấm dứt luôn câu chuyện về bài hát. Thế là trường Tomoe không bao giờ có một bài hát riêng.

Dọn đi cho sạch sẽ

Trong đời Totto-chan chưa bao giờ em phải lao động nặng nhọc. Em nhớ mãi cái ngày em đánh rơi cái ví mà em ưa thích nhất xuống hố xí. Trong ví không có tiền nhưng vì em rất thích nó nên đã mang theo vào nhà vệ sinh. Đây quả là một cái ví đẹp, làm bằng vải mỏng, kẻ ô vuông, xanh đỏ và vàng. Ví hình vuông có cái khuy hình con chó săn xứ Xcốt giống như cái khóa của chiếc thắt lưng.

Totto-chan có thói quen hay tò mò. Ngay từ lúc còn bé cứ mỗi lần vào nhà vệ sinh em lại nhìn xuống hố sau khi đi xong. Vì vậy, trước ngày đi học cấp một em đã đánh rơi đến mấy chiếc mũ xuống hố, trong đó có một chiếc mũ nan và một chiếc mũ viền đăng ten trắng. Thời ấy nhà vệ sinh chưa có hệ thống giội nước như ngày nay. Nó chỉ có một hầm chứa phân ở phía dưới, do vậy khi rơi xuống, những chiếc mũ cứ nằm nguyên ở đó. Sau những lần ấy mẹ thường nhắc em đừng nhìn xuống hố sau khi đi xong.

Hôm ấy, Totto-chan đi ra nhà vệ sinh trước giờ vào lớp. Em quên mất lời mẹ dặn, và lại nhìn xuống hố sau khi đi xong. Em tuột tay để chiếc ví rơi xuống đó. Totto-chan kêu lên khi cái ví biến mất trong hầm tối phía dưới.

Totto-chan không khóc và cũng không chịu để mất cái ví. Em chạy đến lều của người coi trường vớ chiếc gáo cán gỗ to và dài mà người ta thường dùng để múc nước tưới vườn. Chiếc cán dài gấp đôi người em, nhưng điều đó chẳng làm em bận tâm. Em kéo chiếc gáo chạy về phía sau trường và cố tìm cửa hầm chứa phân. Em đoán cửa hầm sẽ ở phía sau tường nhà vệ sinh nhưng phải mất một hồi lâu tìm kiếm, em mới phát hiện ra cái nắp tròn bằng bê tông cách đó một thước. Vất vả lắm em mới nhấc nó lên được. Đây chính là cửa hầm mà em đang tìm kiếm. Em thò đầu vào.

- Lạ thật, sao cái hầm này lại to gần bằng cái hồ ở Kuhonbutsu ấy nhỉ! – Em kêu lên.

Sau đó em bắt tay vào công việc. Em múc phân ra khỏi hầm chứa. Lúc đầu em múc ở khu vực em đánh rơi cái ví. Nhưng cái bể này vừa sâu vừa rộng lại rất tối, vì nó là bể chứa của cả ba nhà vệ sinh.

Hơn nữa nếu em thò đầu vào sâu quá, rất có thể em sẽ bị ngã xuống đó. Em tiếp tục múc phân đổ ra

khoảng đất xung quanh hầm, hy vọng sẽ tìm được cái ví kia.

Tất nhiên em kiểm tra từng gáo một xem cái ví có trong đó không. Em đã mất nhiều thời gian tìm kiếm mà chẳng thấy tăm hơi nó đâu cả. Liệu nó nằm ở đâu nhỉ? Tiếng chuông báo tiết thứ nhất bắt đầu. Em phân vân chưa biết phải làm gì bây giờ, nhưng vì đã đâm lao phải theo lao, em quyết định làm tiếp. Em dốc sức ra múc, múc mãi ... Một đồng phân lớn nằm lù lù khi thầy hiệu trưởng đi qua.

- Cháu đang làm gì đó? – Ông hỏi Totto-chan.

- Cháu đánh rơi cái ví, - Totto-chan vừa trả lời vừa tiếp tục múc, không để phí thời gian.

- Hiểu rồi, - thầy hiệu trưởng nói và bước đi, hai tay đan chéo sau lưng theo thói quen mỗi lần ông đi dạo.

Thời gian trôi qua khá lâu mà em vẫn chưa tìm được cái ví. Đồng phân hồi thối mỗi lúc một cao thêm.

Thầy hiệu trưởng quay lại.

- Cháu đã tìm thấy ví chưa? – Ông hỏi.

- Chưa ạ, - Totto-chan đáp. Lúc này em đứng giữa đồng phân, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, hai má đỏ bừng.

Thầy hiệu trưởng đi lại gần hơn và nói với giọng thân tình:

- Cháu sẽ hót trả vào bể sau khi tìm được ví chứ? - Rồi ông lại đi tiếp như lần trước.

- Vâng ạ, - Totto-chan phấn khởi trả lời và tiếp tục công việc.

Em nhìn đồng phân và bỗng thấy hơi lo lo: “Khi làm xong mình sẽ xúc đồng bã đổ vào bể, còn nước thì sao?” Nước phân mau chóng thấm xuống đất. Em dừng tay và cố hình dung xem em sẽ phải xúc đồng bã đổ vào bể chứa như thế nào vì em đã hứa với thầy hiệu trưởng. Cuối cùng em quyết định đổ thêm vào đó một ít đất ướt.

Lúc này đồng phân đã cao như núi, cái bể chứa gần như đã cạn hết mà vẫn chẳng thấy cái ví đâu cả. Có thể nó đã dạt vào thành bể hoặc nằm chìm ở tận đáy rồi. Nhưng Totto-chan không để ý đến nó nữa. Em thấy vui vì đã làm hết sức mình để tìm nó. Rõ ràng niềm vui mà Totto-chan có được một phần là do thầy hiệu trưởng đã tôn trọng em, thầy không mắng mà ngược lại còn tin vào em nữa.

Nhưng điều này quá tinh tế và em chưa thể hiểu được ngay.

Thông thường khi thấy Totto-chan trong hoàn cảnh như vậy, người lớn sẽ kêu lên: “Trời ơi, cháu đang làm gì đấy?” hay “Chấm dứt đi, nguy hiểm lắm”, hay tốt hơn nữa là họ sẽ giúp em một tay.

Chúng ta hãy nhớ lại câu hỏi “Cháu sẽ hót trả vào bể sau khi tìm được ví chứ?” Thật là một thầy hiệu trưởng tuyệt vời, mẹ em nghĩ như vậy sau khi biết chuyện về Totto-chan.

Kể từ đó không bao giờ Totto-chan còn nhòm xuống hố xí sau khi đi xong nữa. Và em cảm thấy thầy hiệu trưởng là người có thể hoàn toàn tin tưởng, và em càng yêu quý thầy hơn bao giờ hết.

Totto-chan giữ lời hứa và đã xúc cả đồng phân trả vào bể như cũ. Xúc ra mới vất vả, chứ xúc vào thì có phần nhanh hơn. Em cũng đổ thêm vào bể một số đất ướt. Sau đó em cào phẳng mặt đất xung quanh, đập nắp lại như cũ và đem trả cái gáo vào lều của người coi trường.

Đêm ấy, trước khi đi ngủ, Totto-chan vẫn còn nghĩ về cái ví đẹp mà em đã đánh rơi xuống hầm tối. Em buồn vì mất cái ví. Nhưng cả một ngày cố gắng đã làm em mệt mỏi và ngủ thiếp đi.

Trong lúc đó, khoảng đất ướt nơi em làm việc dưới ánh trăng rất đẹp cứ sáng lung linh. Và cái ví đang nằm im đâu đấy.

Tên của Totto-chan

Tên thật của Totto-chan là Tetsuko. Trước khi sinh bố mẹ em cùng bè bạn và họ hàng thân thích đều đoán rằng đứa bé sẽ là một cậu con trai.

Đây là đứa con đầu lòng, nên mọi người muốn như vậy. Và mọi người quyết định đặt tên cho đứa

bé sắp ra đời là Toru. Cha mẹ em thích chữ Toru viết bằng tiếng Trung Quốc (có nghĩa là triết đế) nên đã quyết định chuyển nó thành tên con gái bằng cách dùng lối phát âm xuất phát từ tiếng Trung Tetsu và thêm vào cái đuôi cô thường được dùng để chỉ tên con gái.

Thế là mọi người gọi em là Tetsuko-chan (chan là từ đệm thân mật thường được dùng sau tên trẻ em). Cái tên Tetsuko-chan với em chẳng có nghĩa gì. Vì vậy bất kể khi nào có ai đó hỏi tên em là gì, em thường trả lời “Totto-chan”. Thậm chí em còn co rằng chan cũng là một phần của tên em đấy.

Cha em đôi lúc gọi em là Totsky, cứ như thể em là một cậu bé. Ông thường nói: “Totsky? Lại giúp ba bắt rệp ở những bông hồng này”. Nhưng chỉ trừ có ba em và con Rocky, tất cả những người khác đều gọi em là Totto-chan. Dù em có ghi tên em là Tetsuko vào vở ở trường, em vẫn cứ tin rằng tên em là Totto-chan.

Các diễn viên hài kịch của đài phát thanh

Hôm qua Totto-chan rất buồn. Mẹ em bảo:

- Con không được nghe hài kịch phát trên đài.

Hồi Totto-chan còn bé, máy thu thanh thường làm bằng gỗ và rất to. Song chúng cũng rất nhỏ.

Cái đài nhà em hình chữ nhật, có một loa to ở phía trước, mặt loa căng lụa hồng trang trí xung quanh, có hai núm để điều khiển.

Từ ngày chưa đi học, Totto-chan đã thích nghe hài kịch Rakugo, em dán tai vào màng lụa hồng của loa. Em thấy những câu pha trò của họ thật vui nhộn, mẹ em chưa bao giờ phản đối việc đó cho mãi tới ngày hôm qua.

Đêm qua một số người bạn của cha em trong ban nhạc đến nhà em tập bản nhạc thánh phòng viết cho bộ tứ đàn dây.

- Ông Tsunesada Tachibana, người chơi đàn Xen-lô, mang cho con mấy quả chuối đó, - mẹ em nói.

Totto-chan rất xúc động. Em lễ phép cúi đầu chào ông Tachibana. Em cảm ơn ông và nói:

- Mẹ ơi, mấy quả chuối này ngon kinh khủng.

Sau khi mẹ cấm, Totto-chan vẫn lén nghe hài kịch lúc cha mẹ em đi vắng. Nghe các diễn

viên hài kịch trình diễn hay, em thường cười phá lên, nếu có người lớn nào đó nhìn thấy cảnh ấy, chắc sẽ ngạc nhiên vì sao một cô bé như em lại có thể hiểu được những chuyện khôi hài khó hiểu đến như vậy.

Nhưng rõ ràng là các em có khả năng bẩm sinh hiểu được hài hước. Dù còn rất bé, các em vẫn hiểu được lúc nào thì có chuyện để các em cười.

Một toa xe khác lại tới

- Tối nay sẽ có một toa xe khác tới. – Miyo-chan nói điều đó trong giờ nghỉ ăn trưa. Miyo-chan là người con gái thứ ba của thầy hiệu trưởng học cùng lớp với Totto-chan.

Đã có sáu toa xe nối đuôi nhau làm các phòng học, ấy vậy mà lại sắp có thêm một toa nữa. Miyo-chan nói toa xe sắp tới sẽ là toa thư viện. Tất cả các em đều rất hồi hộp.

- Mình chẳng hiểu toa xe sẽ vào trường bằng con đường nào nhỉ! – có bạn nào đó nói như vậy.

Chuyện có thể bàn luận sôi nổi đấy! im lặng một lúc.

- Có thể người ta sẽ đặt nó trên một chiếc xe bò, - một bạn khác nói.

- Làm gì có loại xe bò to đến mức có thể chở được một toa xe, - bạn nào đó đáp ngay.

- Mình cho là không có ... Ý kiến cứ cạn dần. Các em đều nhận thấy rằng một toa xe không thể nào đặt vừa lên một chiếc xe bò, thậm chí trên một chiếc xe tải.

- Bằng đường sắt, - Totto-chan nói sau một thoáng suy nghĩ. - Các bạn biết không, rất có thể họ sẽ đặt đường ray từ đó vào trường mình.

- Từ đâu kia? – có bạn hỏi.

- Từ đâu ấy à? Từ nơi mà hiện giờ con tàu đang đỗ, Totto-chan nói, và bắt đầu nhận ra ý kiến này của em cũng không hay lắm. Em cũng không biết toa tàu sẽ từ đâu tới. Và dù thế nào đi nữa thì người ta không thể phá nhà phá cửa để đặt đường ray thẳng vào trường em được.

Sau cuộc bàn tán chẳng đem lại kết quả gì dù bằng cách này hay cách khác, cuối cùng các em quyết định chiều hôm đó không về nhà nữa mà ở lại để xem toa tàu sẽ đến như thế nào. Các bạn đề nghị Miyo-chan đến gặp và hỏi cha em - thầy hiệu trưởng – xem liệu tất cả các em có được ở lại gặp đến đêm không. Mãi một lúc sau Miyo-chan mới quay lại.

Em nói:

- Toa tàu sẽ đến rất muộn tối nay, sau khi tất cả các con tàu khác đã ngừng chạy. Bất kỳ ai muốn ở lại cũng phải về xin phép cha mẹ trước rồi có thể trở lại trường sau khi ăn tối và nhớ mang theo quần áo ngủ, chăn đắp.

- Ôi! – Các em kêu lên vẻ xúc động.

- Thầy nói rằng chúng mình phải mang theo quần áo ngủ chứ?

- Lại cả chăn nữa phải không?

Chiều hôm đó không một ai có thể chăm chú học được. Tan học, các bạn cùng lớp Totto-

chan đi ngay về nhà, ai nấy đều hy vọng sẽ gặp lại nhau vào buổi tối cùng với quần áo ngủ và chăn đắp.

Vừa đặt chân vào nhà, Totto-chan đã nói ngay với mẹ:

- Một toa tàu sắp tới. Chúng con không hiểu nó sẽ đến trường bằng cách nào. Mang theo quần áo ngủ và chăn. Con có đi được không?

Làm sao mà mẹ em có thể hiểu ngay được đầu đuôi câu chuyện với cách nói như vậy? Quả thật mẹ Totto-chan chẳng hiểu gì cả! Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm trang của cô con gái, bà đoán có chuyện bất thường đang xảy ra.

Bà cứ hỏi dồn. Cuối cùng bà cũng hiểu được sự việc. Bà thấy Totto-chan nên đi xem vì hiểm có dịp như vậy. Thậm chí bà nghĩ bà cũng nên đi nữa.

Bà chuẩn bị chăn, quần áo ngủ cho Totto-chan, và sau bữa ăn tối dẫn em đến trường. Ở đây đã có khoảng chục em. Trong số đó có cả mấy em lớn ở các lớp trên, nghe chuyện cũng kéo đến xem. Một vài bà mẹ chác cũng đi cùng với con. Mặc dầu tưởng họ ở lại, nhưng sau khi giao con mình cho thầy hiệu trưởng, họ trở về nhà.

- Thầy sẽ đánh thức các em dậy lúc toa xe đến, thầy hiệu trưởng nói với các em như vậy khi các em quần chăn, ngủ ở phòng họp.

Các em cứ tưởng không thể nào ngủ được vì xốn xang không hiểu con tàu sẽ đến đây bằng cách nào. Nhưng vì quá xúc động nên các em cũng thấm mệt và chả mấy chốc đã buồn ngủ. Nhiều em ngủ rất say không kịp dặn “nhớ đánh thức em dậy nhé”.

Kia rồi! Kia rồi.

Bị những tiếng ồn ào đánh thức, Totto-chan bật dậy, chạy qua sân trường ra phía cổng. Một toa xe lớn xuất hiện trong ánh bình minh. Giống như trong mơ – toa xe đi trên đường cái không có thanh ray, nên không ồn ào. Nó được đặt trên một cái móc có máy kéo kéo từ ga Oimachi vào. Totto-chan và các bạn được biết thêm một điều mới đó là cái máy kéo, kéo chiếc móc còn lớn hơn xe bò rất nhiều. Các em có những ấn tượng mạnh mẽ.

Toa xe đặt trên cái móc cứ từ từ di động trên con đường vắng bóng người buổi sáng.

Ngay sau đó là những tiếng rung chuyển mạnh. Thời bấy giờ chưa có cần cầu lớn. Do vậy đưa được toa xe xuống khỏi xe móc đặt vào vị trí ở sân trường là cả một công việc vất vả. Người ta đặt những cây gỗ to dưới toa xe rồi bắt đầu đẩy nó lăn xuống khỏi xe móc.

- Nhìn kỹ nhé, - thầy hiệu trưởng nói, - những cây gỗ đó gọi là con lăn đẩy. Con lăn dùng để vùn toa xe lớn đó xuống đất.

Các em theo dõi rất chăm chú.

- Hò dô ta nào, hò dô ta nào - những người công nhân vừa đẩy vừa hò, và mặt trời hình như cũng

mọc lên theo cùng với nhịp hò dô.

Cũng như sáu toa xe khác đã có ở trong trường, toa xe này sau nhiều năm tháng chờ khách, đã bị tháo hết bánh. Cuộc đời lo chuyên chở con người của nó đã chấm dứt. Từ nay nó chỉ chở những tiếng cười của các em.

Các em học sinh nam nữ mặc quần áo ngủ đứng xem dưới ánh nắng ban mai. Các em quá

vui sướng tới mức không thể kìm được, cứ nhảy tung tung lên, ôm lấy cổ thầy hiệu trưởng hoặc đu trên đôi tay của thầy.

Loạng choạng vì bị các em xô đẩy, thầy hiệu trưởng mỉm cười vui sướng. Các em cũng mỉm cười trước niềm vui của thầy.

Và không ai có thể quên được niềm hân hoan trong buổi sáng hôm ấy.

Bể bơi

Đó là một ngày đáng ghi nhớ của Totto-chan. Lần đầu tiên em được bơi trong một cái bể.

Chuyện xảy ra vào buổi sáng. Thầy hiệu trưởng nói với tất cả các em:

- Trời nóng bức quá, thầy đã cho tháo nước vào bể bơi đấy!

- Ôi! – các em nhảy căng lên, vẻ khoái chí. Totto-chan và các bạn lớp một cũng reo lên sung sướng hơn cả những học sinh lớn tuổi. Bể bơi của trường Tomoe không phải là bể bơi hình chữ nhật như ở những nơi khác, vì đầu bể này hơi hẹp hơn đầu kia. Nó có hình dáng giống như một con thuyền.

Hình dáng này là do khu đất ở đây tạo nên. Tuy thế nó khá rộng và đẹp. Nó nằm ngay giữa các lớp học và phòng họp.

Ngồi trong lớp Totto-chan và một số các em khác thỉnh thoảng lại liếc nhìn ra cái bể. Khi tháo cạn, nó có nhiều lá cây giống như sân chơi. Còn bây giờ nó rất sạch, chứa đầy nước và đã thành một bể bơi thật sự.

Cuối cùng giờ ăn trưa đã tới, và khi các em đã tập hợp quanh bể, thầy hiệu trưởng nói:

- Chúng ta tập một số động tác rồi sau đó hãy xuống bơi.

Totto-chan nghĩ: “Không hiểu mình có cần đến một bộ quần áo bơi không nhỉ?”. Những em cùng cha mẹ đến bãi tắm Kamakura thường có quần áo bơi, phao bơi bằng cao su hình tròn và một số thứ khác. Em cố nhớ lại xem cô giáo có dặn dò các em mang theo áo bơi hay không.

Đúng lúc đó, dường như đã đọc được ý nghĩ của em, thầy hiệu trưởng nói:

- Đừng ngại nếu không có áo bơi! Cứ lại phòng họp tất cả đi.

Khi Totto-chan cùng các bạn lớp một khác đến phòng họp thì thấy học sinh lớn hơn đang cởi quần áo về rất thoải mái như thể họ sắp sửa đi tắm. Từng người một, mình trần như nhộng, nối đuôi nhau chạy ra sân trường. Totto-chan cùng các bạn em lập tức chạy theo họ. Mọi người có cảm giác dễ chịu vì không phải mặc quần áo trong lúc trời đang nóng bức. Lúc đứng ở bậc thềm trên cùng bên ngoài phòng họp, các em đã thấy những bạn khác đang tập các động tác khởi động. Totto-chan và các bạn cùng lớp chạy chân không xuống các bậc thềm.

Huấn luyện viên bơi lại chính là anh của Miyo-chan – con trai của thầy hiệu trưởng và là một chuyên gia thể thao. Anh không phải là thầy giáo của trường Tomoe, mà tham gia vào đội bơi của trường Đại học. Tên anh ấy giống như tên của trường – Tomoe. Tomoe-san mặc quần bơi.

Sau phần khởi động, các em nhảy xuống bể và reo lên khi nước mát bắn vào người. Totto-chan còn đứng ở trên bờ, quan sát mãi cho đến khi em thấy các bạn khác bơi thích quá và không có gì đáng phải lo ngại nữa, em mới xuống nước. Mát qua, giống y như là tắm. Đây là một bể bơi lớn tha hồ mà vùng vẫy, và cả khi đang rải tay ra, bạn cũng chỉ thấy những nước là nước.

Các bạn gầy cũng như béo, cả nam lẫn nữ đều cười nói vui vẻ té nước vào những tấm thân trần của nhau.

“Vui quá và thú biết chừng nào”, Totto-chan nghĩ. Em chỉ buồn là con Rocky không thể đến trường được. Em dám chắc rằng nếu biết, nó sẽ đến ngay, và chẳng cần gì quần áo bơi, nó sẽ nhảy luôn xuống bể.

Bạn có thể băn khoăn tự hỏi tại sao thầy hiệu trưởng cho phép các em bơi trần như vậy. Thật ra cũng chẳng có luật lệ nào cả. Nếu bạn mang theo quần áo bơi và muốn mặc vào ư? Hoàn toàn tốt.

Ngược lại, như hôm nay chẳng hạn, nếu bạn quyết định bơi mà quên không mang theo áo bơi, cũng chẳng sao! Và tại sao thầy cho phép các em bơi tắm trần trường như vậy? Vì ông nghĩ thật không tốt nếu để các em nam nữ cứ tò mò một cách không lành mạnh về sự khác nhau trên cơ thể của các em.

Và ông nghĩ thật không tự nhiên chút nào nếu con người cứ phải khổ sở để che giấu nhau cơ thể của mình.

Ông muốn dạy cho các em biết rằng tất cả mọi cơ thể đều đẹp. Trong số học sinh của trường Tomoe có một số em bị bệnh bại liệt, như Yasuaki-chan chẳng hạn, hoặc thân hình quá nhỏ, hoặc bị một tật nguyên nào đó. Và ông nghĩ rằng nếu những em học sinh này cứ cời trần trường cùng chơi với các bạn khác, các em sẽ mất đi cảm giác xấu hổ, như vậy các em không bị mặc cảm hoặc tự ti. Thực tế đã chứng tỏ, lúc đầu các em có tật nguyên còn thấy xấu hổ, nhưng chả mấy chốc các em hoàn toàn vượt qua tâm trạng đó và vui chơi thoải mái cùng các bạn khác.

Một số bậc cha mẹ lo lắng về lối quan niệm ấy nên đã mua sắm quần áo bơi và nhắc nhở con em họ phải mặc vào mỗi khi bơi. Nhưng các bậc cha mẹ không biết được rằng những bộ đồ bơi kia rất ít khi được dùng. Có em, như Totto-chan chẳng hạn, ngay từ đầu đã nhận thấy rằng bơi ở trần là tốt nhất. Có em khi đi quên không mang quần áo tắm theo. Tất cả các em đều thấy rằng bơi trường là vui nhất, nên việc cuối cùng các em phải làm là nhúng ướt bộ quần áo để cha mẹ yên lòng mà thôi. Và kết quả là học sinh trường Tomoe em nào em nấy đều đen như củ sừng, ít ai trên mình có dấu vết trắng của quần áo bơi.

Phiếu báo điểm

Không nhìn ngang nhìn ngửa, chiếc cặp sách nhảy đập bồm bộp trên lưng, Totto-chan chạy một mạch từ nhà ga về nhà. Nếu ai đó nhìn thấy em chắc hẳn sẽ nghĩ là chuyện gì đó kinh khủng lắm đã xảy ra. Em bắt đầu chạy ngay từ lúc ra khỏi cổng trường.

Về đến nhà, em mở cửa trước và nói rất to:

- Con đã về đây ạ!

Rồi chạy đi tìm con Rocky. Nó đang nằm ở hành lang hóng mát, bụng dán sàn nhà. Totto-chan không nói một lời. Em ngồi xuống trước mặt Rocky, tháo cặp ra khỏi lưng, và lấy phiếu báo điểm.

Đây là phiếu báo điểm đầu tiên của em. Em mở phiếu ra để cho Rocky nhìn rõ số điểm của em:

- Xem đây này! – em tự hào nói. Trên phiếu có ghi những điểm A, B và một chữ số khác. Tất nhiên Totto-chan chưa hiểu A tốt hơn B hay B tốt hơn A, điều này đối với Rocky lại càng khó hơn nữa. Nhưng Totto-chan vẫn muốn khoe phiếu điểm của em với Rocky trước mọi người khác, và em chắc chắn rằng Rocky sẽ rất hài lòng.

Nhìn thấy mảnh giấy ở trước mặt, Rocky ngửi ngửi rồi sau đó nhìn Totto-chan chăm chăm.

- Mà có thích không? – Totto-chan nói – Nhưng có rất nhiều chữ khó đấy, mà không đọc được đâu!

Rocky nghiêng đầu như thể muốn xem lại tấm phiếu báo điểm, sau đó nó liếm tay Totto-chan.

- Tốt lắm – em nói về hài lòng rồi đứng dậy – Bây giờ chị sẽ đi khoe với mẹ.

Totto-chan đi rồi, Rocky cũng đứng dậy và tìm cho mình chỗ mát hơn. Nó từ từ nằm xuống và nhắm đôi mắt lại. Không phải chỉ có mình Totto-chan cho rằng khi nó nhắm mắt là dấu hiệu nó đang suy nghĩ về tấm phiếu báo điểm của em.

Kỳ nghỉ hè bắt đầu

“Ngày mai học sinh sẽ cắm trại. Đề nghị các em đến trường vào buổi tối, mang theo chăn và quần áo ngủ”. Giấy báo của thầy hiệu trưởng mà Totto-chan mang về cho mẹ đã ghi như vậy. Kỳ nghỉ hè bắt đầu từ ngày hôm sau.

- Cắm trại là thế nào ạ? – Totto-chan hỏi.

Tuy còn đang phân vân, mẹ em vẫn đáp:

- Rất có thể cắm trại là các con sẽ dựng lều ở một nơi nào đó ngoài trời và ngủ luôn ở đấy! Ngủ ở đấy các con sẽ nhìn thấy trăng sao. Mẹ không hiểu nhà trường sẽ dựng trại ở đâu. Trong giấy báo không nói gì đến tiền nong, như vậy có thể là sẽ cắm trại rất gần trường.

Đêm ấy, sau khi lên giường, Totto-chan không tài nào nhắm mắt được. Nghĩ đến chuyện cắm trại em hơi lo lo, tim cứ đập rộn lên. Có thể là một cuộc phiêu lưu đấy!

Sáng hôm sau, vừa ngủ dậy em đã lo chuẩn bị ngay đồ đạc. Tối đó, khi chăn và quần áo ngủ đã gọn gàng trong ba lô, em tạm biệt mọi người, cảm thấy mình bé nhỏ và lòng đầy lo lắng.

Khi thấy tất cả các em đều đã có mặt ở trường, thầy hiệu trưởng liền nói:

- Nào, bây giờ các em tới phòng họp đi.

Đến nơi, thầy hiệu trưởng bước lên bục sân khấu nhỏ, tay cầm mấy cái cốc và một bọc vải hồ cứng. Đó là một cái lều màu xanh.

- Thầy sẽ hướng dẫn các em cách dựng một cái lều – ông nói và trải lều ra – các em chú ý quan sát nhé.

Trong chốc lát một mình thầy, vừa căng, vừa kéo dây góc này vừa trông cột góc kia, đã dựng lên một cái lều đẹp.

- Nào bắt đầu đi – ông nói – bây giờ chúng ta dựng lều trong phòng họp này và bắt đầu cắm trại.

Mẹ Totto-chan, cũng như nhiều người khác, cứ ngỡ là các em sẽ dựng trại ở ngoài trời, nhưng thầy hiệu trưởng lại nghĩ khác. Dựng lều trong phòng họp các em sẽ an toàn, dù trời mưa hay có gió rét.

Vừa hò reo sung sướng: “Chúng mình cắm trại đi! Dựng trại đi!” Các em vừa chia thành từng nhóm, và với sự giúp đỡ của các giáo viên, các em đã dựng đủ số lều đã định. Khoảng ba em có thể ngủ được trong một lều. Totto-chan nhanh chóng mặc quần áo ngủ, và ngay sau đó các em vui mừng bỏ ra bỏ vào hết lều này đến lều khác. Các đợt viếng thăm không ngớt diễn ra.

Khi tất cả các em đã mặc quần áo ngủ, thầy hiệu trưởng đến ngồi giữa phòng, nơi mọi người đều nhìn rõ thầy. Thầy bắt đầu kể chuyện về những chuyến đi ra nước ngoài của mình.

Em này nằm ở trong lều nhô đầu ra, em kia ngồi nghiêm chỉnh, lại có em nằm nghech đầu vào lòng bạn, tất cả đều chú ý lắng nghe các câu chuyện về những nước mà các em chưa bao giờ đặt chân tới và thậm chí chưa bao giờ nghe nói trước đó. Chuyện của thầy rất hấp dẫn, có lúc các em cảm thấy các bạn nhỏ sống trên những mảnh đất xa xôi kia đều như là bạn của mình.

Và cuối cùng là sự việc đơn giản này: ngủ trong những cái lều dựng ngay trong phòng họp. Và sự nếm trải điều đó đã trở thành niềm vui và kỷ niệm quý báu mà không bao giờ các em có thể quên. Tất nhiên thầy hiệu trưởng biết cách làm thế nào cho các em cảm thấy hạnh phúc.

Khi buổi kể chuyện của thầy kết thúc, đèn trong phòng họp tắt, tất cả các em về lều của mình.

Tiếng cười vang lên trong lều này, trong lều kia lại có những tiếng thì thầm, trong khi đó từ cái lều ở phía cuối lại vang lên những tiếng chen lấn cãi cọ, nhưng rồi yên tĩnh cứ dần dần bao trùm lên tất cả.

Cắm trại mà không có trăng sao, nhưng các em vẫn thấy vui. Đối với các em phòng họp giống như nơi cắm trại thật sự, và kỷ niệm về đêm đó mãi mãi được tắm trong ánh trăng sao.

Một cuộc phiêu lưu mạo hiểm

Hai ngày sau buổi cắm trại, Totto-chan lại có một cuộc phiêu lưu mạo hiểm. Đó là ngày em hẹn gặp Yasuaki-chan. Đây là một công việc bí mật, nên cả cha mẹ bạn và cha mẹ Totto-chan đều không biết. Em mời Yasuaki-chan đến thăm cây của em.

Học sinh trường Tomoe mỗi em chiếm một cây trên sân trường làm riêng của mình để leo

trèo.

Cây của Totto-chan trồng ở sát bờ rào gần con đường dẫn đến đền Kuhonbutsu. Đây là một cây to, thân rất trơn và khó trèo. Những ai trèo giỏi, có thể leo lên đến cái chạc ba cách mặt đất chừng hai mét. Chạc cây này giống như một cái vồng. Totto-chan thường leo lên đấy vào giờ nghỉ, hay sau khi tan học, để ngắm nhìn trời mây ở tí phía xa, hoặc nhìn những người đi đường ở bên dưới.

Các em coi các cây “của mình” là tài sản riêng, và vì vậy nếu muốn leo lên cây của người khác thì phải xin phép và nói rất lịch sự: “Xin lỗi, tôi có thể vào “nhà” được không?” Vì Yasuaki-chan bị bại liệt, nên chưa bao giờ em trèo lên cây hay nhận một cây nào đó là của mình. Đó cũng chính là lý do khiến Totto-chan mời bạn đến thăm cây của em. Các em phải giữ kín vì nếu để người khác biết, chắc chắn họ sẽ phản đối ầm lên.

Ra khỏi nhà, Totto-chan nói với mẹ là em đi thăm bạn Yasuaki-chan tại Denenchofu. Vì nói dối nên em không dám nhìn thẳng vào mặt mẹ mà dán mắt vào đôi dây giày, Rocky đi theo em đến tận nhà ga; lúc chia tay em đã nói thật với nó:

- Chị sẽ mời Yasuaki-chan leo lên cây của chị.

Totto-chan đến trường, tẩm thẻ lên tàu vẫn đeo ở cổ. Em thấy Yasuaki-chan đang đứng đợi em bên những luống hoa; sân trường lúc này vắng bóng học sinh vì đang kì nghỉ hè. Yasuaki-chan chỉ hơn Totto-chan có một tuổi, nhưng khi em nói, giọng em nghe rất già dặn.

Nhìn thấy Totto-chan, Yasuaki-chan vội vàng đi về phía bạn, kéo lê đôi chân, tay giơ về phía trước để giữ thăng bằng. Totto-chan rất hồi hộp vì công việc sắp làm, em khúc khích cười.

Totto-chan dẫn bạn đến bên gốc cây của mình. Sau đó, đúng theo ý định mà em đã nghĩ sẵn từ đêm trước, em chạy đến bên túp lều của người coi trường lấy cái thang, kéo lê đến bên cây, rồi tựa nó vào thân cây đến đúng chỗ chạc ba. Em leo lên rất nhanh, nắm lấy đầu thang và nói với xuống:

- Xong rồi, bạn cố leo lên đi!

Tay chân Yasuaki-chan yếu quá, yếu đến mức ngay từ nấc thang thứ nhất em đã cần có người đỡ. Thế là Totto-chan leo ngay xuống và cố đùn Yasuaki-chan lên từ phía sau. Nhưng Totto-chan lại quá nhỏ và gầy nên em chỉ đủ sức để vừa đỡ lấy người Yasuaki-chan, vừa giữ sao cho cái thang đứng vững. Yasuaki-chan, nhấc chân ra khỏi cái nấc thang thứ nhất và đứng im bên cạnh cái thang, đầu hơi ngoẹo xuống. Lần đầu tiên Totto-chan nhận thấy thực tế lại khó hơn em tưởng rất nhiều. Em phải làm gì bây giờ?

Em rất muốn mời Yasuaki-chan leo lên cây của em và Yasuaki-chan cũng muốn như vậy.

Em đi một vòng quanh cái thang rồi đứng lại trước mặt bạn. Thấy Yasuaki-chan buồn quá, Totto-chan liền phồng mồm lên làm trò hề cho bạn vui.

- Đợi nhé, mình nghĩ ra được cách này rồi!

Totto-chan lại chạy đến cái lều của người gác trường lấy ra hết thứ này đến thứ khác chỉ cốt tìm xem có gì giúp em được không? Cuối cùng em tìm thấy một cái thang đứng. Cái thang có thể tự đứng vững, em sẽ không phải giữ nữa.

Thật kỳ lạ, bằng sức mạnh nhỏ bé của mình, em đã kéo nổi cái thang đứng đến bên thân cây, và rất hài lòng khi thấy nó cao gần tới chạc ba.

- Nào, dừng cảm lên - em nói về đàn chị. - Bây giờ nó không còn dùng nữa đâu.

Yasuaki-chan nhìn cái thang đứng với vẻ lo sợ. Sau đó em nhìn Totto-chan, mồ hôi ướt như tắm. Yasuaki-chan cũng toát mồ hôi. Em nhìn lên cây. Rồi với một sự quyết tâm, em đặt chân lên bậc thang thứ nhất.

Hai em không hề chú ý đến chuyện phải mất bao nhiêu thì giờ để Yasuaki-chan leo cho tới đỉnh thang. Nắng mùa hè gay gắt, nhưng Totto-chan không mấy may quan tâm, em chỉ cố hết sức đẩy Yasuaki-chan lên đến nấc thang cao nhất. Em đứng ở phía dưới, tay nhắc chân bạn, đầu đội mũ bạn để người bạn khỏi bị lắc lư.

Yasuaki-chan cũng cố hết sức mình và cuối cùng cũng leo đến đỉnh thang.

- Hoan hô!

Nhưng lên đó, cả hai lại thất vọng. Totto-chan lại leo lên chạc ba nhưng em quá nhỏ và gầy nên không tài nào đủ sức để giúp Yasuaki-chan chuyển từ thang sang cây được. Năm lấy đầu cái thang đứng, Yasuaki-chan nhìn Totto-chan. Totto-chan như muốn khóc. Em thèm được mời Yasuaki-chan leo lên cây của mình để khoe với bạn mọi thứ...

Nhưng em không khóc. Em sợ rằng nếu mình khóc thì Yasuaki-chan cũng sẽ khóc theo mất.

Em nắm lấy tay bạn. Vì bị bại liệt nên các ngón tay của Yasuaki-chan sát vào nhau. Tay bạn dài hơn tay em và những ngón tay cũng dài hơn. Em cầm tay bạn một lúc lâu. Rồi em nói:

- Hãy nắm xuống và mình sẽ cố kéo bạn lên!

Nếu người lớn có ai đi qua, nhìn thấy cái cảnh Yasuaki-chan đang nằm dán bụng vào cái thang đứng còn Totto-chan thì đứng ở chạc cây cố kéo bạn mình lên, người đó hẳn sẽ phải hoảng hốt. Thật nguy hiểm vô cùng.

Nhưng Yasuaki-chan hoàn toàn tin ở bạn và Totto-chan đã lấy tính mạng của mình để bảo đảm cho bạn. Với bàn tay bé nhỏ nắm lấy tay bạn, Totto-chan dùng hết sức kéo bạn lên. Đôi lúc những đám mây lớn kéo tới che cho hai em khỏi bị cái nắng gay gắt thiêu đốt.

Cuối cùng cả hai em đã đứng đối diện với nhau trên chạc cây. Gật mớ tóc ướt đầm về phía sau, Totto-chan cúi chào lịch sự:

- Vui mừng mời bạn đến thăm cây của tôi.

Yasuaki-chan tựa lưng vào thân cây mỉm cười e thẹn. Em nói:

- Cho phép tôi vào “nhà” bạn nhé!

Yasuaki-chan có thể nhìn được những cảnh vật em chưa được thấy bao giờ.

- Ra vậy! Leo lên cây là như thế này đây, - em nói về phần khởi.

Các em ngồi trên chạc cây một lúc lâu và kể cho nhau nghe đủ mọi chuyện.

- Chị mình cho biết ở Mỹ người ta có cái máy gọi là vô tuyến truyền hình, - Yasuaki-chan nói về rất sôi nổi, - Chị mình bảo nếu ở Nhật có cái đó thì chúng mình có thể ngồi nhà

xem người ta đấu vật. Chị mình lại bảo nó giống như một cái hộp ấy!

Totto-chan không thể hiểu được tại sao một người như Yasuaki-chan, không đi được đâu xa, lại có thể xem đủ mọi thứ ở ngay tại nhà.

Em cũng băn khoăn không hiểu tại sao những đồ vật lớn như vậy lại chui được vào trong cái hộp đặt ở nhà. Đồ vật to lớn lắm. Nhưng dù sao cũng thật thú vị! Thời ấy không ai hiểu vô tuyến truyền hình là gì. Yasuaki-chan là người đầu tiên nói với Totto-chan về chuyện này.

Tiếng ve sầu vang lên và cả hai em đều rất vui. Đối với Yasuaki-chan đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng em leo lên cây.

Thử thách lòng dũng cảm

“Cái gì dễ sợ, mùi hôi, mà ăn lại ngon?”

Totto-chan và các bạn em thích câu đố này lắm, nên mặc dù biết tổng câu trả lời rồi mà các em vẫn nhắc lại không biết chán: “Hỏi tớ cái gì dễ sợ và mùi hôi đi!”.

Câu trả lời là “Con quỷ trong nhà tiêu ăn bánh nhân đậu”.

Dựa vào kết quả cuối cùng của trò chơi “Thử thách lòng dũng cảm” của trường Tomoe, người ta cũng có thể đặt được một câu đố hay: “Cái gì dễ sợ, làm nhột và làm bạn cười?”

Từ buổi tối dựng lều và cắm trại ở phòng họp, thầy hiệu trưởng đã báo trước: “Chúng ta sẽ tổ chức trò chơi “Thử thách lòng dũng cảm” vào một buổi tối nào đó ở đền Kuhonbutsu. Ai muốn xung phong làm ma, giơ tay lên”. Có khoảng bảy học sinh nam tranh nhau đóng vai này...

Vào một buổi tối đã định, lúc tập trung đầy đủ ở trường học, các học sinh nhận làm ma sẽ mang theo các loại quần áo tự làm lấy đi trốn ở khu đền.

Lúc đi, các em nói: “Chúng tớ sẽ làm cho các cậu sợ mất vía”.

Chừng ba mươi học sinh còn lại chia thành từng tổ nhỏ năm người một, lần lượt kéo nhau đến Kuhonbutsu. Theo luật chơi, học sinh phải đi xung quanh khu vực đền và nghĩa địa rồi quay về trường.

Thầy hiệu trưởng còn nói cho biết thêm, mặc dù đây là thử thách lòng dũng cảm, nhưng nếu ai muốn quay về nửa chừng cũng được.

Totto-chan mang theo cái đèn pin đã mượn của mẹ. Mẹ em bảo:

- Đừng đánh mất đấy!

Một vài học sinh nam bảo sẽ bắt hết ma và mang theo những cái vợt bắt bướm; các cậu khác lại mang theo cả dây, nói là để trói ma.

Khi thầy hiệu trưởng nói rõ cách chơi thì trời vừa tối, các tổ được lập theo kiểu “oản, tù, tù”.

Nhóm thứ nhất ra khỏi cổng trường, cười ré lên vì phấn khởi. Dần dà đến nhóm của Totto-chan.

Thầy hiệu trưởng nói sẽ không có ma nào xuất hiện dọc đường đến đền Kuhonbutsu, nhưng các em không tin chắc lắm, vì vậy cứ vừa đi vừa nghe ngóng, sợ sệt, cho tới lúc đến trước cổng đền. Đứng ở đây các em đã có thể nhìn thấy các ông hộ pháp. Khu đền tối đen như mực, mặc dù trăng đã lên. Ban ngày ở đây thật vui và thoáng, nhưng lúc này ai cũng lo không biết khi nào thì gặp phải ma. “Ồi giời ơi!”, một học sinh kêu lên khi nghe cây lá xào xạc trong gió nhẹ hoặc “Ồi! Ma! Ma!” khi chân ai đó chạm phải một vật gì mềm mềm. Cuối cùng, cái gì cũng tưởng là ma, kể cả người bạn mà mình đang cầm tay. Totto-chan quyết định không đi đến nghĩa địa nữa. Đây là nơi ma đang rình và dù sao đến đây em cũng đã biết được hết về cái trò thử thách lòng dũng cảm này; em có thể quay về được! Các bạn khác trong tổ của em cũng quyết định y như em. Khi biết có nhiều người cùng nghĩ và làm như mình thì cũng thấy yên tâm hơn - và thế là ba chân bốn cẳng, các em chạy cả về trường.

Về đến nơi, mới biết là những tốp đi trước tốp này cũng đều đã trở về cả. Hình như ai cũng quá sợ, không dám đi đến tận nghĩa địa.

Đúng lúc ấy, một học sinh nam, khoác một mảnh vải trắng trên đầu, vừa đi qua cửa vừa khóc; sau em là một thầy giáo. Cậu ta là một con ma. Suốt thời gian chờ đợi, cậu đã nằm phủ phục ở nghĩa địa, nhưng không thấy ai đến, cậu ta đâm sợ. Cuối cùng, cậu phải ra khỏi nghĩa địa vừa đi vừa khóc và thầy giáo tuần tra thấy vậy đã đưa cậu về trường. Trong khi mọi người đang cố làm cậu ta vui lên, thì cậu thứ hai cũng quay về, cũng khóc, theo sau là một cậu nữa, lại khóc nốt! Cậu làm ma kia cũng trốn trong nghĩa địa, và khi nghe thấy có tiếng người chạy về phía mình, cậu xỏ ra định dọa, thế là hai cậu đập đầu vào nhau. Đau và sợ hết hồn, cả hai cậu đều chạy về.

Thật là buồn cười, sau khi đã hoàn hồn, thấy trong người đã trở lại nhẹ nhõm, các học sinh đều cười, cười đến vỡ bụng. Các cậu ma vẫn vừa cười vừa khóc. Lúc sau, một bạn của Totto-chan tên là Migita trở về. Cậu ta đội một cái mũ ma bằng giấy, và rất cáu, vì không thấy một ai đến nghĩa trang cả.

Cậu ta phàn nàn: “Mình cứ đợi ở đó suốt”, rồi vừa nói vừa gãi những chỗ muỗi đốt ở tay và chân.

Có người nói đùa:

- Ma bị muỗi đốt rồi, anh em ơi!

Và mọi người lại cười phá lên.

Ông Maruyama, thầy giáo phụ trách lớp năm liền bảo:

- Thôi, bây giờ thì thầy phải đi thu hết số ma còn lại trở về.

Nói xong thầy đi luôn. Thầy gom lại tất cả số ma thầy bắt gặp trên đường đang đứng ngơ ngác dưới các ngọn đèn ngoài phố. Các ma khác sợ quá đã bỏ về nhà. Thầy đưa hết cả về trường.

Sau đêm đó, các học sinh Tomoe không còn ai sợ ma nữa vì, xét cho cùng, chính ma cũng còn sợ nữa là!

Phòng diễn tập

Totto-chan đi thật khoan thai. Rocky cũng đi rất khoan thai, thỉnh thoảng lại nhìn lên Totto-chan. Như thế có nghĩa là cả hai đang đi đến phòng diễn tập của bố. Thường thường Totto-chan chạy thật nhanh hoặc tạt bên này, bên kia, tìm một vật gì em đánh rơi, hay chạy qua vườn, hết vườn này đến vườn khác.

Phòng diễn tập của bố chỉ đi bộ năm phút là đến. Ông là nhạc sĩ chính của ban nhạc và như thế có nghĩa là ông kéo vi-ô-lông. Một lần được đến dự một buổi hòa nhạc, điều làm Totto-chan phải suy nghĩ là sau khi mọi người thôi vỗ tay, người nhạc trưởng ướm dẫm mồ hôi quay về phía thính giả, bước xuống khỏi bục chỉ huy và bắt tay bố, người chơi vi-ô-lông. Rồi bố đứng dậy và toàn thể dàn nhạc cũng đứng dậy.

Totto-chan hỏi nhỏ mẹ:

-Tại sao họ lại bắt tay bố nhỉ?

Mẹ em trả lời:

-Người nhạc trưởng muốn cảm ơn cả dàn nhạc đã chơi, do đó ông bắt tay bố là người đại diện, coi như là cảm ơn tất cả.

Totto-chan thích đi đến phòng diễn tập của bố vì ở trường học hầu hết đều là trẻ con, ở đây tất cả đều là người lớn và họ chơi nhiều loại nhạc cụ. Hơn nữa ông nhạc trưởng Rosenstock nói tiếng Nhật đến là buồn cười.

Bố kể cho em biết: ông Josef Rosenstock là nhạc trưởng rất nổi tiếng ở châu Âu, nhưng có một người tên là Hitler bắt đầu làm những việc khủng khiếp ở đó nên ông Rosenstock phải trốn đi và sang tận Nhật Bản để có thể tiếp tục sống và làm việc. Bố nói bố rất khâm phục ông Rosenstock. Totto-chan không hiểu tình hình thế giới, nhưng đúng lúc đó Hitler bắt đầu khủng bố người Do Thái. Nếu không có chuyện ấy, ông Rosenstock đã chẳng bao giờ đến Nhật Bản và dàn nhạc mà nhà soạn nhạc Koscak Yamada dây dưng nên chắc đã chẳng tiến bộ như thế trong một thời gian ngắn nhờ sự cố gắng của người nhạc trưởng cỡ quốc tế này. Rosenstock đòi hỏi dàn nhạc này phải có trình độ diễn tấu như một dàn nhạc hạng nhất ở châu Âu. Vì thế ông thường khóc sau mỗi buổi diễn tập:

-Tôi cố gắng rất nhiều nhưng các bạn chơi vẫn chưa đạt.

Hideo Saito, người kéo xen-lô, thường chỉ huy dàn nhạc khi ông Rosenstock nghỉ, nói tiếng Đức rất thạo và hay trả lời hộ mọi người: “Chúng tôi cũng rất cố gắng. Kỹ thuật của chúng tôi chưa thật tốt. Tôi xin nói để ông hiểu là chúng tôi không cố tình làm như vậy”.

Em không nhớ hết tình tiết của câu chuyện, nhưng thỉnh thoảng, ông Rosenstock mặt mũi đỏ bừng cứ như thể hơi bốc ra từ đầu ông ta, và ông bắt đầu hét lên bằng tiếng Đức. Những lúc như vậy, Totto-chan thường chạy ra khỏi chỗ cửa sổ nơi em thường thích đứng xem, tay chống cằm; em thường cúi rạp xuống tận đất cùng với Rocky, không dám thở mạnh, và chờ đợi tiếng nhạc lại nổi lên.

Bình thường, ông Rosenstock rất tốt và ông nói tiếng Nhật nghe rất buồn cười. Hễ khi dàn nhạc chơi hay ông thường nói: “Giỏi lắm, Kuroyanagi-san” hoặc “Tuyệt vời”.

Totto-chan chưa bao giờ vào trong phòng diễn tập. Em thích ghé nhìn qua cửa sổ và nghe nhạc.

Cho nên mỗi khi họ nghỉ và các nhạc sĩ ra ngoài hút thuốc, bố thường gặp em ở đây. Ông

thường nói:

- Totsky, con lại ra đây à?

Nếu ông Rosenstock thấy em, ông thường nói: “Chào em” với một giọng rất buồn cười, và mặc dù bây giờ em đã lớn, ông vẫn nâng bổng em lên như khi em còn nhỏ rồi áp má ông vào má em làm em rất ngượng. Tuy vậy em rất quý ông Rosenstock. Ông đeo kính gọng bạc nhỏ, người không cao lắm, và mũi to. Nhưng khuôn mặt ông đẹp và thanh, nhìn có thể nhận ngay ra đó là khuôn mặt nghệ sĩ.

Totto-chan thích phòng diễn tập, kiến trúc của nó hơi pha kiểu phương Tây và hơi lếch.

Tiếng nhạc ở phòng diễn tập được gió thổi từ hồ Senzoku đưa đi thật cao, thật xa. Thỉnh thoảng, tiếng reo của người bán cá vàng hòa quyện với tiếng nhạc.

Chuyến đi suối nước nóng

Thế là kỳ nghỉ hè đã hết và cuối cùng ngày tham quan suối nước nóng đã đến. Học sinh Tomoe coi đây là một sự kiện quan trọng. Mẹ không mấy khi ngạc nhiên nhưng một hôm Totto-chan đi học về và hỏi:

- Mẹ ơi! Cho con đi đến suối nước nóng với các bạn, mẹ nhé!

Bà lặng đi vì ngạc nhiên. Bà thường nghe nói người già rủ nhau đến suối nước nóng, chứ chưa hề nghe nói, học sinh lớp một đến đó bao giờ. Nhưng sau khi đọc kỹ giấy báo của ông hiệu trưởng, bà nghĩ đây là một sáng kiến và tán phục kế hoạch ấy của ông. Cuộc tham quan này là “một đợt học tập trên bờ biển” ở một địa điểm tên gọi “Toi” trên bán đảo Izu ở Shizuoka. Có một suối nước nóng ngay tại biển, ở đấy các em có thể vừa bơi vừa tắm nước nóng. Cuộc tham gia kéo dài ba ngày và hai đêm, cha của một học sinh Tomoe có nhà nghỉ ở đó. Tất cả 50 học sinh Tomoe từ lớp một đến lớp sáu có thể ở đấy được. Dĩ nhiên mẹ đồng ý.

Các học sinh Tomoe tập trung tại trường vào ngày đã định trước khi lên đường. Khi các em đã có mặt đông đủ, thầy hiệu trưởng liền nói:

- Bây giờ, chúng ta sẽ đi bằng tàu hỏa, rồi tàu thủy, và thầy không muốn em nào bị lạc cả. Các em có hiểu không? Được rồi, ta lên đường thôi!

Ông chỉ nói có thế, ấy vậy khi các em lên tàu đi Tokyo ở Jiyugaoka các em đều ngoan đến kỳ lạ.

Không em nào chạy đi chạy lại trên toa; các em cũng chỉ nói chuyện nho nhỏ với em bên cạnh.

Xưa nay cũng không ai bảo các em học sinh Tomoe phải đi thành hàng nghiêm chỉnh, giữ im lặng trên tàu và không được vứt rác trên sàn tàu khi ăn quà bánh. Nhưng cuộc sống hàng ngày ở trường học đã phần nào giúp các em ý thức được rằng không nên xô đẩy những người nhỏ hơn và yếu hơn mình, rằng thái độ thô lỗ là đáng hổ thẹn, rằng hãy thấy rác phải nhặt lên và các em phải cố gắng đừng làm phiền người khác. Điều kỳ lạ nhất là Totto-chan, cách đây một vài tháng đã làm cả lớp học phải lo ngại vì đang giữa giờ học em nói chuyện với những người hát rong qua cửa sổ, đã ngồi nghiêm chỉnh ở bàn và học bài rất nghiêm túc ngay từ ngày đầu vào học ở Tomoe. Nếu có giáo viên nào đó trường trước

kia thấy em bây giờ ngồi ngay ngắn cùng các em khác ở trên tàu, người ấy sẽ nói: “Hắn là một học sinh nào khác”.

Đến Numazu, các em lên một con tàu giống hệt con tàu mà các em hằng mơ ước. Nó không lớn nhưng ai nấy đều hăm hở đi xem từng góc trên sàn tàu, sờ cái này, đu vào cái kia. Khi tàu rời cảng, các em đều giơ tay vẫy chào mọi người trên bến. Tàu chưa đi được xa, trời đã bắt đầu mưa và các em phải vào trong khoang. Rồi biển động mạnh. Totto-chan cảm thấy choáng váng, nôn nao như các bạn khác.

Đúng lúc ấy, một học sinh nam lớn đứng ra giữa tàu, dang hai tay làm máy bay. Khi tàu trông tránh, cậu ta vừa chạy sang bên này vừa kêu “ừ, ừ”, rồi cậu lại chạy sang bên kia, miệng luôn kêu “ừ, ừ”. Các học sinh không ai nhịn được cười mặc dù say sóng và khi tàu đến Toi, các em vẫn còn cười. Điều không ngờ là sau khi tất cả đã xuống tàu, cậu học sinh làm trò “ừ, ừ” lại bắt đầu nôn nao choáng váng trong lúc mọi người vẫn bình thường và thấy khỏe!

Toi Spa ở một làng đẹp, yên tĩnh bên bờ biển xung quanh có những đồi cây. Sau khi nghỉ một lát, các thầy giáo dẫn học sinh xuống biển. Biển không giống như bể bơi ở trường, nên các em phải mặc quần áo tắm.

Suối nước nóng dưới biển thật kỳ lạ. Nó không có bờ bao quanh nên không có đường chia danh giới giữa suối nước nóng và biển. Nếu bạn ngồi thụp xuống chỗ có suối nước nóng, nước nóng lên đến tận cổ rất thú vị, cứ hệt như bạn đang tắm nước nóng vậy. Nếu bạn muốn bơi ra biển từ chỗ suối nước nóng, bạn chỉ cần đi ngay ra độ sáu, bảy thước và thấy nước dần dần mát hơn. Càng ra xa, nước càng lạnh và bạn biết mình đã ra biển. Do đó, sau khi đã bơi loanh quanh trong biển và bắt đầu thấy lạnh, bạn chỉ việc bơi nhanh về suối nước nóng và tắm nước nóng lên tận cổ. Cứ như nhà tắm vậy! Và thật là vui nhộn biết bao! Trong khi các em đội mũ bơi đi bơi lại bình thường ngoài biển, các em trong khu suối nước nóng lại đứng thành vòng tròn nghỉ ngơi, nói chuyện như trong nhà tắm. Ai đó nhìn thấy thế có thể đã nghĩ: “Hay nhỉ, đến thiếu nhi cũng xử sự như người lớn đi tắm ở suối nước nóng”.

Dạo ấy, bờ biển còn vắng vẻ đến mức các em cảm thấy như đang ở trên bãi tắm riêng của mình và các em rất thích kiểu tắm suối nước nóng kỳ lạ ở biển như thế này. Sau khi ngâm mình dưới nước lâu như thế, chiều về ai nấy đều thấy những ngón tay của mình nhăn nheo cả lại.

Tối đến, khi đã nằm vào chăn rồi, các em thay nhau kể chuyện ma. Totto-chan và các em lớp một khác sợ phát khóc lên. Tuy thế, nhưng vẫn hỏi:

- Thế rồi sau thế nào?

Khác hẳn với việc cắm trại trong trường và “cuộc thử thách lòng dũng cảm”, ba ngày ở suối nước nóng Toi là một dịp để các em tiếp xúc thực tế cuộc sống. Ví dụ, lần lượt các em đều phải đi chợ mua rau cá và khi có ai hỏi các em học trường nào, ở đâu đến, các em phải trả lời thật lịch sự lễ phép.

Một vài em suýt nữa bị lạc vào rừng. Một vài em khác bơi quá xa không về được đã làm mọi người lo lắng. Một vài em khác nữa giẫm phải mảnh thủy tinh vỡ trên bãi biển chảy cả máu chân. Trong những trường hợp như vậy, ai nấy đều hết sức mình để giúp bạn.

Nhưng nhìn chung rất vui. Có một khu rừng đầy ve sầu và một cửa hàng bán kem que.

Các em còn gặp một người đàn ông trên bãi biển đang tự đóng lấy một chiếc thuyền to bằng gỗ, trông đã ra hình một chiếc thuyền. Và sáng sáng, việc đầu tiên là các em chạy ra bãi biển xem ông ấy đã làm thêm được những gì.

Ông ấy cho Totto-chan miếng vỏ bào uốn cong và rất dài.

Hôm các em phải trở về trường, thầy hiệu trưởng hỏi:

-Ta chụp một bức ảnh kỷ niệm nhé! Các em nghĩ thế nào?

Chưa bao giờ các em có một tấm ảnh chụp chung và thế là các em thích lắm. Nhưng khi cô giáo vừa lấy được cái máy ảnh sẵn sàng chụp, thì có bạn lại vào nhà vệ sinh, bạn khác đi giày trái chân phải đổi lại. Cuối cùng khi cô giáo nói: “Nào các em đã xong chưa?”, vẫn còn một hai em đang nằm dưới đất, mệt vì phải đứng quá lâu trong một tư thế cố định. Chụp một tấm ảnh mất bao nhiêu là thì giờ.

Nhưng tấm ảnh đó, có biển làm nền và mỗi học sinh ở tư thế mình thích, đã trở thành một vật báu vô giá đối với từng em một. Chỉ cần nhìn vào ảnh là các kỷ niệm lại ùn ùn kéo về, nào là chuyến đi tham quan bằng tàu thủy, suối nước nóng, những câu chuyện ma và cậu học sinh kêu “ừ, ừ” trên tàu.

Không bao giờ Totto-chan quên được ngày nghỉ hè đầu tiên sung sướng ấy.

Đó là những ngày bạn còn có thể bắt được tôm trong cái ao gần nhà các em ở Tokyo, và xe của bác quét rác còn do một con bò đực to kéo.

Bộ môn thể dục nghệ thuật

Sau kỳ nghỉ hè, học kỳ hai bắt đầu vì ở Nhật năm học bắt đầu vào tháng tư. Ngoài các bạn cùng lớp, Totto-chan còn làm quen với các bạn trai gái lớn hơn nhờ các cuộc sinh hoạt trong dịp nghỉ hè.

Và em càng yêu trường Tomoe Gakuen hơn.

Ngoài việc các lớp học ở đây không giống lớp học ở các trường bình thường khác, trường Tomoe còn giành nhiều thời gian hơn cho việc học âm nhạc. Có tất cả các loại bài học âm nhạc, kể cả một tiết “thể dục nghệ thuật” hàng ngày. Môn thể dục nghệ thuật” là sáng kiến của một giáo sư và nhà soạn nhạc Thụy sỹ tên là Emile Jaques Dalcroze. Người ta biết đến những nghiên cứu của ông vào khoảng năm 1904. Phương pháp của ông được nhanh chóng chấp nhận ở châu Âu, châu Mỹ. Những cơ quan nghiên cứu, đào tạo mọc lên khắp nơi. Dưới đây là câu chuyện về môn thể dục nghệ thuật của Dalcroze đã được đưa vào chương trình học ở trường Tomoe như thế nào.

Trước khi mở trường Tomoe Gakuen, thầy hiệu trưởng Sobaku Kobayashi, đã sang châu Âu để tìm hiểu trẻ em nước ngoài được giáo dục như thế nào. Ông đi thăm nhiều trường tiểu học và tiếp xúc với nhiều nhà giáo dục. Ở Paris, ông gặp ông Dalcroze, một nhà soạn nhạc giỏi, đồng thời là một nhà giáo dục. Dalcroze đã để tâm suy nghĩ nhiều năm về việc dạy trẻ em nghe và cảm thụ âm nhạc bằng tâm hồn chứ không phải chỉ bằng tai; để các em cảm thấy rằng âm nhạc là một cái gì đó sống động chứ không phải buồn bã vô hồn, để khơi dậy tính nhạy cảm của trẻ.

Về sau, trong khi quan sát các em nhảy và đi lại tung tăng, ông nảy ra sáng kiến tạo ra

những bài tập nhịp điệu, mà ông gọi là “thể dục nghệ thuật”. Ông Kobayashi theo học trường Dalcroze ở Paris hơn một năm và nghiên cứu thật kỹ lưỡng phương pháp này. Nhiều người Nhật Bản đã chịu ảnh hưởng của Dalcroze - nhà soạn nhạc Koscak Yamada; người khởi xướng khoa múa hiện đại ở Nhật Bản, Baku Ishii, nghệ sĩ Kabuki Ichikawa Sadanji II; người tiên phong của nền kịch nói hiện đại Kaoru Osannai; diễn viên múa Michio Ito. Tất cả những người này đều cảm thấy những bài dạy của Dalcroze là nền tảng của nhiều bộ môn trong nghệ thuật. Nhưng Sosaku Kobayashi là người đầu tiên áp dụng nó vào nền giáo dục tiểu học ở Nhật Bản.

Nếu bạn hỏi ông “Thể dục nghệ thuật” là gì, ông sẽ trả lời:

- Đây là một môn thể thao làm cho bộ máy cơ thể hoàn thiện hơn; một môn thể thao dạy cho trí óc điều khiển và chế ngự thân thể; một môn thể thao khiến đầu óc và thân thể hiểu được nhịp điệu.

Rèn luyện thể dục nghệ thuật làm cho nhân cách phát triển hài hòa; có một nhân cách phát triển hài hòa thì đẹp, khỏe, thích hợp và tuân thủ các quy luật của thiên nhiên.

Các buổi học của Totto-chan đều bắt đầu bằng việc rèn luyện cho thân thể hiểu được nhịp điệu.

Thầy hiệu trưởng thường đánh pi-a-nô trên sân khấu nhỏ trong phòng họp và các học sinh, dù đứng ở đâu đều bắt đầu đi theo nhịp nhạc. Các em có thể đi theo kiểu nào cũng được miễn là không được xô đẩy, do đó các em có xu hướng đi theo đường vòng tròn. Nếu các em thấy nhạc là điệu nhịp hai, các em thường vung tay lên xuống, như một nhạc trưởng, trong khi đi. Còn về chân, các em không giẫm mạnh, nhưng không có nghĩa là đi bằng đầu ngón chân như trong ba-lê. Người ta dạy các em đi thật thoải mái, y như thể kéo lê ngón chân vậy. Điều quan trọng là phải tự nhiên, nên các em có thể đi theo kiểu nào các em cho là hợp nhất. Nếu chuyển sang nhịp ba, các em vung tay theo cho đúng và điều chỉnh bước đi theo nhịp hoặc đi nhanh hơn hay chậm hơn theo yêu cầu. Các em phải học cách giơ tay lên và hạ tay xuống cho hợp với nhịp sau. Nhịp bốn thì khá đơn giản:

- Xuống, xung quanh, ra hai bên và lên. Nhưng khi là nhịp năm thì:

- Xuống, xung quanh, ra phía trước, ra hai bên và lên.

Trong khi đó, đối với nhịp sáu, cánh tay:

- Xuống, xung quanh, ra phía trước, lại xung quanh, sang hai bên và lên.

Do đó khi đổi nhịp là khá khó.

Điều còn khó hơn nữa là khi thầy hiệu trưởng nói to:

- Dù tôi có đổi nhịp trên đàn pi-a-nô, các em hãy đợi khi nào tôi bảo đổi hãy đổi.

Giả thử các em đang đi theo nhịp hai và nhạc chuyển sang nhịp ba, các em phải tiếp tục đi theo nhịp hai trong khi nghe nhịp ba.

Như vậy là rất khó, nhưng thầy hiệu trưởng nói là để rèn luyện khả năng tập trung của các em.

Cuối cùng ông nói to:

- Bây giờ các em có thể chuyển được!

Thật là nhẹ nhõm cả người, các em chuyển ngay sang nhịp ba. Nhưng làm được vậy các em phải phản ứng hết sức nhanh. Trong thời gian cần thiết để ý thức kịp bỏ nhịp hai và điều khiển các cơ bắp cho phù hợp với nhịp ba thì nhạc có thể bất thành lình chuyển sang nhịp năm. Lúc đầu, chân tay các em khua lung tung và thường thấy có tiếng đề nghị: “Thầy ơi! Đợi chúng em với!” nhưng dần dà, do tập luyện, các động tác đó trở nên vui, thậm chí các em còn cải biên và rất thích thú.

Thường thường, mỗi em chuyển động chân tay một cách riêng rẽ, nhưng thỉnh thoảng có từng cặp cùng phối hợp động tác, cầm tay nhau khi là nhịp hai, hoặc khi các em thường tập bước đi nhưng nhắm mắt. Điều cấm kỵ duy nhất là không được nói chuyện.

Thỉnh thoảng khi có cuộc họp của Hội cha mẹ học sinh và giáo viên, các bà mẹ thường ghé nhìn qua cửa sổ. Theo dõi từng em một, lúc giơ chân tay một cách nhẹ nhàng thoải mái, lúc nhảy qua lại một cách hớn hở, khớp với nhịp điệu của bài nhạc, ai cũng thấy vui vui.

Do đó, mục đích của môn thể dục nghệ thuật trước hết là để rèn luyện trí óc và cơ thể có ý thức về nhịp điệu, nhờ đó đạt đến sự hài hòa giữa trí óc và cơ thể, và cuối cùng khơi dậy trí tưởng tượng, đẩy mạnh tính sáng tạo.

Hôm Totto-chan đến trường lần đầu tiên, Totto-chan nhìn thấy tên trường trên cổng và hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, Tomoe nghĩa là gì hả mẹ?

“Tomoe” là một ký hiệu có hình dấu phẩy và thầy hiệu trưởng đã chọn cho trường mình cái biểu tượng truyền thống gồm hai “Tomoe”- một đen một trắng kết vào nhau thành một vòng tròn hoàn hảo. Điều này tượng trưng cho mục đích của ông đối với trẻ em: cơ thể và trí tuệ cùng phát triển tuyệt đối hài hòa.

Thầy hiệu trưởng đã đưa môn thể dục nghệ thuật vào chương trình ở trường vì ông cảm thấy nhất định môn này sẽ mang lại kết quả tốt và giúp cho nhân cách của các em phát triển một cách tự nhiên, không chịu ảnh hưởng quá nhiều của người lớn.

Thầy hiệu trưởng phàn nàn về nền giáo dục đương thời quá nhấn mạnh vào chữ viết, như vậy sẽ làm teo sự cảm nhận thiên nhiên qua giác quan và sáng tạo bản năng của trẻ đối với tiếng nói hãy còn non nớt của Chúa, đó là cảm hứng.

Chính nhà thơ Basho đã viết:

Hãy nghe! Một con ếch

Nhảy vào sự yên tĩnh

Của một mặt hồ cổ

Ấy vậy mà đã có biết bao nhiêu người, hẳn đã phải thấy hiện tượng một con ếch nhảy vào mặt hồ.

Trải qua bao nhiêu thời đại, trên khắp thế giới, Watt và Newton không thể là những người duy nhất để ý đến hơi nước thoát ra từ một ấm nước đang sôi và nhận xét một quả táo rơi.

Có mắt, nhưng không nhìn thấy vẻ đẹp; có tai, nhưng không nghe được âm nhạc; có óc, nhưng không nhận ra chân lý; có trái tim, nhưng không bao giờ rung động, và do đó không bao giờ rực cháy.

Thầy hiệu trưởng nói đó là những điều đáng sợ.

Còn Totto-chan, trong khi chạy nhảy chân không, như Isadora Duncan, em vô cùng sung sướng và hầu như không ngờ rằng đấy lại là một phần của sinh hoạt nhà trường!

Thứ con thích nhất

Đây là lần đầu tiên Totto-chan đến xem một hội chợ ở đền. Giữa hồ Senzoku, gần trường học của em, có một hòn đảo nhỏ với miếu thờ Benten, nữ thần sắc đẹp và âm nhạc. Vào đêm hội chợ hàng năm, khi em cùng bố và mẹ đi dọc theo con đường ánh sáng chiếu mờ mờ, em bỗng thấy ánh đèn sáng rực lên khi đến khu hội chợ. Totto-chan ghé đầu nhìn vào từng gian hàng nhỏ. Chỗ nào cũng có những âm thanh kỳ lạ - chíp chíp, xèo xèo, bộp bộp - và các mùi thơm phức. Cái gì cũng mới, cũng lạ.

Có những cái tàu đồ chơi, khi hút có mùi vị bạc hà. Đồ chơi có trang trí vẽ chó, mèo... Có cả kẹo que và kẹo bông. Có cả súng phốc, đó là những ống tre, bạn dùng que đẩy những mẩu “đạn” nhỏ tạo thành những tiếng nổ giòn.

Một người đàn ông bên lề đường đang nuốt kiếem và ăn thủy tinh, lại có một người đàn ông khác bán một loại bột bôi lên vành bát thì nó phát ra tiếng kêu. Có những chiếc nhẫn vàng kỳ diệu làm cho tiền biến mất, những bức tranh hiện ra khi để dưới ánh nắng, những hoa giấy nở ra khi để vào một cốc nước. Totto-chan vừa đi vừa nhìn hết bên này lại bên kia, bỗng em dừng lại:

- Ô, bố mẹ nhìn kìa, - em reo lên khi thấy một gian hàng đầy gà con vàng óng đang kêu chiêm chiêm, - con muốn có một con gà con; bố mẹ mua cho con một con gà đi, - rồi em kéo bố mẹ qua đó.

Những con gà con đều quay cả về phía Totto-chan và ngẩng cái đầu xinh xinh lên nhìn em, ngoáy ngoáy cái đuôi bé tí tẹo và chiêm chiêm to hơn.

“Xinh quá!” Totto-chan nghĩ, chưa bao giờ em thấy một cái gì hấp dẫn như thế, và em ngồi xuống bên cạnh đàn gà con:

- Bố mẹ mua cho con đi, - em ngẩng nhìn lên bố mẹ và nói khẩn khoản. Vậy mà lạ chưa, bố mẹ em cứ kéo em đi. - Nhưng bố mẹ hứa mua cho con một thứ gì cơ mà! Và đây là thứ con thích nhất!

Mẹ thản nhiên nói:

- Thôi, con ạ. Gà con này thì chết ngay đấy mà!

- Tại sao, hờ mẹ? - Totto-chan hỏi và bắt đầu khóc.

Bố kéo em ra xa để người bán hàng không nghe thấy và giải thích:

- Con ạ, trông chúng nó đẹp thế thôi nhưng yếu lắm và chúng không sống lâu được đâu. Nó chết rồi con lại khóc. Bố mẹ không muốn mua cho con là vì thế!

Nhưng Totto-chan cứ khẳng khẳng muốn có một con gà con, nên nhất định không nghe:

- Con sẽ không để nó chết! Con sẽ chăm sóc nó!

Bố mẹ vẫn kéo Totto-chan đi khỏi gian hàng, nhưng em cứ nhìn một cách thèm muốn

những con gà con, và chúng cũng nhìn em một cách luyến tiếc, và lại càng chớp chớp to hơn. Totto-chan đã quyết định rằng điều mơ ước duy nhất của em là một con gà con. Em lại năn nỉ bố mẹ:

- Bố mẹ ơi, mua cho con một con nào!

Nhưng mẹ và bố rất kiên quyết:

- Bố mẹ không muốn con có một con vì thế nào nó cũng làm cho con khóc.

Totto-chan òa lên khóc và bắt đầu đi về nhà, hai dòng nước mắt chảy tràn trên hai má. Khi trở về đến con đường tối, em thốn thức:

- Con chưa bao giờ thích cái gì đến mức như thế. Từ nay con sẽ không bao giờ hỏi xin bố mẹ một cái gì nữa. Bố mẹ mua cho con một con gà đi!

Cuối cùng, mẹ và bố phải mua cho em hai con.

Thật cứ như trời bừng nắng ấm sau cơn mưa vậy. Totto-chan tươi cười hơn hờ khi em đi về nhà với một cái hộp con đựng hai con gà con.

Ngày hôm sau, mẹ thuê một người thợ mộc đóng một cái chuồng đặc biệt bằng các thanh gỗ và có lắp bóng điện để giữ cho gà được ấm. Totto-chan suốt ngày ngắm gà, những con gà con vàng óng trông thật là xinh. Nhưng than ôi! Đến hôm thứ tư, một con không cử động nữa và đến hôm thứ năm, con kia cũng chết nốt. Em vuốt vuốt và gọi chúng nhưng chúng không còn kêu chiếp chiếp được nữa.

Em chờ, chờ mãi, mà không bao giờ chúng còn mở mắt ra. Thật đúng như bố mẹ đã nói. Vừa khóc lặng lẽ, em vừa đào một cái hố ở trong vườn chôn hai con gà con. Và em để một bông hoa nhỏ lên chỗ đó. Cái chuồng bây giờ sao trông to và rộng đến thế. Thoáng nhìn thấy một cái lông gà nhỏ tí, vàng óng trong góc chuồng, em lại nhớ đến tiếng kêu chiêm chiếp nho nhỏ của chúng khi chúng nhìn em ở hội chợ, và em lại cắn răng khóc thầm.

Chưa bao giờ em thấy thích một điều gì đến mức như thế trong đời và nó đã mất đi nhanh quá.

Đây là lần đầu tiên em cảm thấy mất mát và ly biệt.

Quần áo xoàng xĩnh nhất

Thầy hiệu trưởng thường đề nghị các bậc cha mẹ cho con em mặc quần áo xoàng xĩnh nhất khi đến trường Tomoe. Ông muốn các em mặc quần áo xoàng xĩnh nhất để khi có bẩn, có rách cũng không sao. Ông cho rằng, trẻ em không dám chơi đùa vì sợ bẩn hoặc rách quần áo rồi bị mắng, thì thật đáng hổ thẹn. Có những trường tiểu học gần Tomoe, học sinh nữ mặc đồng phục lính thủy, học sinh nam mặc áo vét cao cổ và quần sóc. Các học sinh Tomoe đi học mặc quần áo thường và các em được phép của các thầy cô giáo chơi đùa thả cửa, không cần chú ý gì đến quần áo của mình. Thời đó, quần không được bền như quần bò bây giờ, do đó cậu nào cũng mặc quần vá và các học sinh nữ mặc váy hay áo liền váy làm bằng loại vải bền nhất.

Những lúc rỗi, Totto-chan thích chui dưới hàng rào vườn và các mảnh đất bỏ không của những người khác, nên không phải bận tâm đến quần áo là rất hợp với em. Thời ấy có rất nhiều hàng rào dây thép gai, lắm khi sát đến tận mặt đất. Để chui dưới một hàng rào như

vậy, bạn phải đào đào bới bới như một con chó. Dù cẩn thận đến mấy, quần áo của em bao giờ cũng mắc vào dây thép gai và rách.

Một lần, em mặc cái áo váy bằng vải mút-xơ-lin đã cũ, xơ cả ra, cả cái áo bị rách toạc từ trên xuống dưới. Mặc dù áo đã cũ, em biết, mẹ rất quý cái áo đó. Vì thế, em phải vắt óc nghĩ xem nên nói như thế nào. Em không đủ can đảm nói với mẹ là áo rách vì vướng dây thép gai. Em nghĩ tốt hơn hết là bịa ra một câu chuyện không thể nào tránh làm rách áo được. Cuối cùng em nghĩ được câu chuyện thế này:

- Khi con đang đi trên đường, - em nói dối khi về đến nhà,- nhiều trẻ con lạ đến ném những con dao vào lưng con. Vì thế áo của con rách ra như vậy.

Nhưng trong khi nói, em tự nghĩ cách trả lời các câu hỏi thêm của mẹ. Cũng may, mẹ chỉ nói:

- Thật ghê gớm quá nhỉ.

Totto-chan thở phào nhẹ nhõm. rõ ràng mẹ thấy rằng trong hoàn cảnh như vậy, em khó giữ được toàn vẹn bộ áo váy mà mẹ ưa thích.

Lẽ dĩ nhiên, mẹ không tin câu chuyện em kể. Nếu dao ném vào lưng, thì không những áo bị rách mà em cũng phải bị thương. Vậy mà em lại hình như không sợ một chút nào. Mẹ biết ngay đây là câu chuyện bịa.

Tuy nhiên, việc bịa một cố như vậy không phải là điều Totto-chan quen làm. Mẹ nhận thấy em đã phải rất khổ tâm về cái áo và điều đó khiến bà băng lòng. Nhưng có một điều bấy lâu nay mẹ vẫn muốn biết, và đây là một dịp tốt. Mẹ nói:

- Mẹ có thể hiểu được, áo con bị dao làm rách, nhưng tại sao mà ngày nào quần con cũng bị rách?

Mẹ không thể hiểu nổi cái quần có viền đăng-ten của Totto-chan hôm nào cũng bị rách đứt. Bà có thể hiểu quần bị lấm bùn, mòn đũng, nhưng làm sao hiểu được quần nào cũng rách bươm ra như thế.

Totto-chan nghĩ một lúc rồi nói:

- Mẹ biết đấy, khi bới dưới hàng rào, khó mà giữ cho váy không mắc vào đấy và khi chui qua chui lại khó mà giữ được quần khỏi móc. Vả lại, còn phải làm trò: “Xin lỗi, cho phép tôi vào chứ” và “Thôi, xin chào tạm biệt” từ đầu hàng rào này sang đầu kia, cho nên quần áo rách là phải.

Mẹ thật sự không hiểu nhưng nghe rất vui. Mẹ hỏi:

- Có vui không?

Ngạc nhiên về câu hỏi của mẹ, Totto-chan nói:

- Sao mẹ không thử xem. Rất vui, và thế nào quần áo của mẹ cũng rách!

Trò chơi Totto-chan rất thích và thấy rất lý thú diễn ra như thế này:

Trước hết, bạn phải tìm một khoảng đất trống rộng, xung quanh có hàng rào dây thép gai. Trò “Xin lỗi, cho phép tôi vào chứ” đòi hỏi bạn phải nhắc chỗ dây thép có gai, đào một cái hố, chui xuống dưới, rồi lại đào một cái hố nữa, lần này bạn lúi ra và nói: “Thôi xin chào tạm biệt”. Như thế, mẹ thấy rất rõ là váy Totto-chan được xấn lên khi em lúi ra, do đó

quần mắc vào dây thép gai. Việc làm này cứ phải làm đi làm lại nhiều lần - đào đào, bới bới, dưới dây thép gai với trò: “Xin lỗi, tôi vào được chứ?”, rồi lùi ra qua một cái hố mới với trò: “Thôi xin chào tạm biệt” và cứ mỗi lần như thế, quần áo, váy xống lại bị rách. Totto-chan đi đi lại lại ngoằn ngoèo chữ chi rất tài tình, đào đào bới bới dưới rào dây thép gai từ đầu nọ đến đầu kia. Thảo nào, quần của em rách hết cả.

Một trò chơi như vậy, chỉ làm cho người lớn mệt và chẳng có gì là lý thú cả, lại lý thú đến thế đối với trẻ em, thật là kỳ lạ! Nhìn Totto-chan, tóc, tai, móng tay đầy đất cát, mẹ không thể không cảm thấy muốn được như thế. Và cũng không thể không thán phục thầy hiệu trưởng. Việc ông đề nghị để các em mặc quần áo mà các em tha hồ làm bẩn là một ví dụ nữa chứng tỏ ông hiểu các em như thế nào.

Takahashi

Một buổi sáng, khi các em đang chạy trong sân trường, thầy hiệu trưởng bảo:

- Này, các em, đây là một bạn mới của các em. Tên bạn là Takahashi. Em sẽ học ở toa tàu lớp một.

Các học sinh, kể cả Totto-chan, đều nhìn Takahashi. Cậu ta ngả mũ cúi chào và nói một cách thẹn thùng:

- Xin chào các bạn.

Totto-chan và các bạn của em còn thấp bé, vì mới chỉ học lớp một, nhưng Takahashi là con trai, mà lại còn thấp bé hơn, chân tay bạn đều ngắn cùn. Tay cậu ta cầm mũ, cũng rất nhỏ, nhưng được cái, cậu ta có đôi vai rộng. Cậu ta đứng trông thật đáng thương.

Totto-chan nói với Miyo-chan và Sakko-chan:

- Chúng ta ra nói chuyện với cậu ấy đi.

Các em đi ra chỗ Takahashi. Khi các em lại gần, cậu ta cười rất niềm nở và các em cũng cười.

Cậu ta có đôi mắt to, tròn và hình như muốn nói điều gì. Totto-chan gợi ý:

- Bạn có muốn xem lớp học ở trong tàu không?

- Ừ, Takahashi trả lời rồi đội mũ lên đầu. Totto-chan vội vàng chỉ cho bạn lớp học và vừa nhảy lên tàu vừa gọi cậu ta ở cửa:

- Nhanh lên.

Takahashi đi trông có vẻ nhanh, nhưng vẫn bị bỏ rơi một đoạn xa.

- Mình đến đây,- cậu ta nói trong khi tập tễnh đi về phía trước, cố chạy.

Totto-chan nhận ra rằng Takahashi không kéo lê chân vì bị bại liệt như Yasuaki-chan nhưng cậu ta cũng phải mất gần ấy thời giờ mới đi đến chỗ tàu. Em lặng lẽ đứng đợi bạn. Takahashi đang cố chạy rất vội. Chân cậu ta ngắn, lại vòng kiềng. Các thầy giáo và người lớn đều biết là cậu không thể lớn được hơn nữa. Khi biết Totto-chan đang nhìn mình, cậu ta gắng chạy nhanh hơn, vung cả hai tay.

Khi đến cửa, cậu nói:

- Bạn chạy nhanh thật,- rồi tiếp-, Mình người ở Osaka.

- Bạn ở Osaka à?

Totto-chan reo lên thích thú. Osaka là thành phố em hằng mơ ước nhưng chưa được nhìn thấy bao giờ. Em ruột mẹ, cậu của em, là sinh viên đại học và mỗi khi về nhà, cậu thường đưa hai tay ôm đầu em nhắc bổng lên thật cao và nói: “Cậu sẽ giúp cho cháu nhìn thấy Osaka. Nào đã thấy Osaka chưa?” Đây chỉ là một trò chơi mà người lớn thường đùa với trẻ con, nhưng Totto-chan rất tin cậu. Mỗi lần được cậu nhắc lên như vậy, da mặt em căng ra, mắt trông lạ hẳn đi và tai rất đau nhưng em vẫn cố ngược nhìn về tận phía xa để xem có thấy Osaka không. Nhưng chẳng trông thấy gì cả. Tuy vậy, em luôn tin tưởng rằng một ngày nào đó, em sẽ nhìn thấy thành phố ấy. Vì thế mỗi lần cậu đến, em thường nhắc: “Cậu giúp cháu nhìn thấy Osaka đi”. Thế là Osaka đã trở thành “thành phố của ước mơ”. Và Takahashi là người của thành phố ấy!

Em nói với Takahashi:

- Bạn kể cho tôi nghe về Osaka đi!

- Về Osaka hả?- Takahashi hỏi lại, mỉm cười sung sướng. Giọng nói của cậu ta rõ ràng và chín chắn. Đúng lúc đó chuông reo vào tiết một.

- Tiếc quá!- Totto-chan nói.

Takahashi đi vào lớp vui vẻ, đu đưa cái thân hình nhỏ bé hầu như bị cái cặp che mất và ngồi vào bàn đầu. Totto-chan vội vàng ngồi xuống cạnh cậu ta. Em thích nhất là có thể ngồi đầu cũng được.

Em không muốn xa cậu ta. Thế là Takahashi trở thành một người bạn của em.

Cẩn thận trước khi nhảy

Một hôm, trên đường từ trường về, sắp đến nhà, Totto-chan phát hiện thấy một đồng cát to rất hấp dẫn bên lề đường. Xa biển thế này mà lại có cát mới kỳ lạ chứ. Hay là em mơ chăng? Totto-chan thích thú lắm! Sau khi nhảy nhảy mấy cái để lấy đà, em chạy thật nhanh và nhảy vọt lên đỉnh đồng cát.

Nhưng hóa ra không phải cát! Bên trong là một đồng vữa màu xám đã trộn sẵn. Em nhảy vào đó đánh “ùm” một cái, cả người em đã lún ngập trong vữa đến tận ngực, cả cặp, cả túi giày đều dính nhớp nháp những vữa là vữa và em đứng sững như một pho tượng. Càng cố gắng thoát ra em càng bị lún sâu xuống. Giày hình như tuột hết cả và em phải cẩn thận để khỏi bị lún ngập thêm trong vữa. Em đành phải đứng im như vậy, tay trái mắc kẹt trong đồng vữa nhớp nháp để nắm chặt cái túi giày. Một, hai người đàn bà không quen biết đi ngang qua, em khẽ gọi họ:

- Bà ơi...

Nhưng tưởng em đang chơi nghịch nên họ chỉ mỉm cười và tiếp tục đi.

Chiều xuống và đêm tối. Mẹ chạy đi tìm em và rất ngạc nhiên thấy đầu Totto-chan đang nhô lên bên trên đồng vữa. Bà tìm một cái gậy, bảo Totto-chan cầm một đầu rồi kéo em ra. Thoạt tiên bà dùng tay để kéo, nhưng chân bà cứ bị dính chặt trong vữa không làm sao kéo được.

Khấp người Totto-chan toàn vừa là vừa, y hệt một bức tượng. Mẹ nói:

- Mẹ nhớ là đã bảo con một lần trước đây rồi. Khi trông thấy cái gì ngộ ngộ, hay hay, chớ có nhảy vào ngay. Trước khi nhảy phải nhìn cái đã!

Mẹ nói “lần trước đây” là có ý nhắc lại chuyện đã xảy ra vào một bữa ăn cơm trưa ở trường. Hôm ấy Totto-chan đang đi chơi dọc con đường nhỏ sau phòng học, em thấy có một tờ giấy báo ở giữa đường. Em nghĩ thử nhảy vào giữa tờ giấy được không, thế là, em lùi lại vài bước, nhảy nhảy để lấy đà và rồi mở hết tốc lực chạy, nhằm đúng giữa tờ giấy mà nhảy. Nhưng đấy chính là tờ giấy báo mà người bảo vệ dùng để đặt tạm miệng cái hố phân đã nói ở phần trên. Anh đã đi làm một việc gì ở đâu đó nên đã đặt miếng giấy báo cho đỡ hôi vì cái nắp bê tông phải mang đi chữa. Totto-chan ngã đúng vào hố phân đánh “bụp” một cái. Thật là kinh khủng. Nhưng cũng may, người ta lại tắm rửa cho em thật sạch sẽ. Mẹ nói lần trước đây chính là lần ấy!

Totto-chan lặng lẽ nói:

- Từ nay, con sẽ không nhảy vào bất cứ một thứ gì nữa!

Mẹ thấy nhẹ nhõm cả người. Nhưng câu Totto-chan nói tiếp liền sau đó lại làm mẹ nghĩ rằng mẹ mừng hơi sớm:

- Con sẽ không bao giờ nhảy vào một tờ giấy hay một đồng cát nữa. Như thế có nghĩa là Totto-chan có thể lại nhảy vào một cái gì khác. Ngày ngắn dần và đến khi hai mẹ con về đến nhà thì trời đã tối hẳn.

Và rồi ở...ở

Giờ ăn trưa ở Tomoe bao giờ cũng rất vui và gần đây lại có thêm một điều lý thú.

Thầy hiệu trưởng vẫn kiểm tra hộp cơm của tất cả năm mươi học sinh để xem các em có thức ăn của biển và thức ăn của đất không, bà vợ của ông luôn mang theo sẵn hai cái xoong để cho thêm các em nào còn thiếu - sau đó, tất cả các em thường hát: “Nhai, nhai, nhai cho kỹ”, theo sau là điệp khúc:

“Tôi cùng chia sẻ một cách biết ơn”. Nhưng từ nay trở đi sau điệp khúc: ” Tôi cùng chia sẻ một cách biết ơn”, thì phải có một ai đó đứng lên kể chuyện.

Một hôm, thầy hiệu trưởng bảo:

- Thầy nghĩ tất cả chúng ta nên học nói cho tốt hơn. Các em nghĩ thế nào? Từ nay, trong khi chúng ta ăn cơm trưa, một em sẽ đứng giữa vòng tròn và kể một câu chuyện gì đấy. Ý kiến các em thế nào?

Một vài em cho rằng mình nói không giỏi, nhưng được nghe người khác kể chuyện thì là điều thú vị. Một vài em khác nghĩ rằng tuyệt hơn cả là kể cho mọi người những điều mình biết. Totto-chan chưa hiểu em sẽ nói gì nhưng em sẵn sàng thử tài. Hầu hết học sinh đều đồng ý với thầy hiệu trưởng và quyết định bắt đầu các cuộc kể chuyện vào ngày hôm sau.

Thường thường người ta giáo dục trẻ em Nhật Bản không nói chuyện khi ăn cơm. Nhưng theo kinh nghiệm tiếp thu được ở nước ngoài, thầy hiệu trưởng thường động viên các em tranh thủ nói chuyện trong bữa cơm.

Ngoài ra, ông nghĩ cần phải tập cho các em quen đứng lên phát biểu ý kiến trước mặt mọi người một cách rõ ràng, thoải mái, không lúng túng, do đó ông cho là đã đến lúc cần thực hiện thuyết này.

Được các em đồng tình, thầy hiệu trưởng liền nói, và Totto-chan nghe rất chăm chú:

- Các em không nên quá lo lắng về chuyện mình kể phải thật hay, các em có thể nói về bất cứ điều gì mà các em thích, cả về những điều mà các em muốn làm. Bất cứ điều gì! Dù sao thì chúng ta hãy cứ thử xem!

Danh sách những người kể chuyện đã được sắp xếp lên lịch. Và mọi người ai đến phiên kể chuyện thì hôm đó sau khi hát phải ăn cơm nhanh.

Các em nhận ngay ra rằng: không giống như khi nói với hai, ba bạn trong giờ ăn cơm, đứng lên nói trước toàn trường thì khó và cần phải can đảm. Nhiều em lúc đầu then quá cứ cười rúc rích. Một bạn trai rất cố gắng chuẩn bị câu chuyện, nhưng lúc đứng lên thì lại quên sạch. Cậu ta cứ nhắc đi nhắc lại mãi cái đầu để nghe rất hay:

- Tại sao ếch lại nhảy ngang, - sau đó nói luôn: - Khi trời mưa, - nhưng đến đó thì không nói thêm được tí nào nữa. Cuối cùng, cậu ta đành bảo - Thế là hết, - rồi cúi chào và đi về chỗ.

Vẫn chưa đến lượt Totto-chan, nhưng em định bụng rằng đến lượt mình em sẽ kể chuyện em thích nhất “hoàng tử và công chúa”. Ai cũng biết chuyện ấy cả rồi, và mỗi lần em muốn kể lại nó trong giờ nghỉ, các bạn đều nói: “Bọn tớ chán chuyện đó lắm rồi”. Mặc dù vậy, em vẫn quyết định làm theo đúng ý mình.

Việc kể chuyện bắt đầu đi vào nề nếp, thì một hôm, một em trong lớp đến phiên mình kể chuyện kiên quyết từ chối. Cậu ta tuyên bố:

- Tôi chẳng có chuyện gì để kể cả.

Totto-chan ngạc nhiên nghĩ rằng tại sao lại không có chuyện gì để kể nhỉ. Nhưng cậu này đúng là không có chuyện gì để kể thật. Thầy hiệu trưởng đi đến bàn cậu ta, trên mặt bàn có hộp cơm đã ăn hết.

- Thế em không có gì để nói cả à? - Ông hỏi.

- Dạ không.

Cậu ta không cố làm ra vẻ thông minh, hay đại loại như vậy. Đúng là cậu ta không nghĩ được chuyện gì để kể thật rồi!

Thầy hiệu trưởng bỗng ngửa đầu ra đằng sau mà cười, không chú ý gì đến những chỗ răng khuyết của mình.

- Nào chúng ta hãy gắng tìm cho bạn ấy một điều gì để kể đi!

- Tìm một điều gì cho em à? - cậu bé ra vẻ rất sững sốt.

Thầy hiệu trưởng bảo cậu ta cứ đứng ra giữa vòng tròn còn thầy thì ngồi vào bàn của cậu. Thầy hỏi:

- Em hãy cố nhớ xem. Sáng nay em làm gì sau khi ngủ dậy và trước khi đi học, em đã làm việc gì đầu tiên?

- À, à - cậu bé ấp úng nói và giơ tay gãi đầu.

- Hay lắm, - thầy hiệu trưởng nói - em vừa nói “à, à”. Sau khi “à, à”, em làm gì?

- Ờ, ờ, ừ... em dậy, - cậu ta lại vừa nói vừa gãi đầu.

Totto-chan và các bạn khác thích lắm, chăm chú nghe. Cậu ta tiếp tục:

- Rồi thì, ừ, ờ... - cậu ta lại gãi đầu. Thầy hiệu trưởng ngồi kiên nhẫn, nhìn cậu ta, vẫn mỉm cười, hai bàn tay để trên bàn vẫn đan vào nhau. Rồi ông nói:

- Thật là tuyệt. Thế được rồi. Em đã dậy. Em đã làm được mọi người cười mới là người nói giỏi.

Điều quan trọng là em nói em không có gì để kể và em đã tìm được một điều gì đó để kể rồi!

Nhưng cậu ta không ngồi xuống. Cậu ta nói rất to:

- Và rồi... ừ... ừ...

Tất cả cùng chồm người ra phía trước để đợi nghe cậu ta nói tiếp. Cậu bé hít một hơi dài nói:

- Và rồi... ờ... ờ, mẹ em, ờ... ờ... bảo “đi đánh răng đi” ờ.. ờ... và em đi đánh răng...

Thầy hiệu trưởng vỗ tay. Mọi người khác đều vỗ tay. Ngay khi ấy cậu bé lại nói tiếp, giọng to hơn trước:

- Và rồi... ờ... ờ...

Các học sinh thôi không vỗ tay nữa, nín thở nghe, chồm người ra phía trước.

Cuối cùng, cậu ta nói một cách đặc thẳng:

- Và rồi... ờ... ờ... em đi học...

Một cậu học sinh lớn tuổi chồm quá đà, mất thăng bằng, đập cả mặt mình vào hộp cơm. Nhưng mọi người đều rất vui vì cậu học sinh kia đã tìm thấy một điều gì đó để kể.

Thầy hiệu trưởng vỗ tay thật to, Totto-chan và các em khác cũng làm như vậy. Thậm chí cái cậu "về rồi, ờ, ờ..." đang đứng giữa, cũng vỗ tay. Cả phòng vang lên tiếng vỗ tay.

Thậm chí sau này khi đã là người lớn, chắc chắn cậu ta không bao giờ quên được tiếng vỗ tay ấy.

Chúng con chỉ đùa thôi

Totto-chan gặp một chuyện không may, khủng khiếp. Việc xảy ra sau khi em ở trường về, lúc em và con chó Rocky đang cùng chơi trò "chó sói" trong phòng em, trước giờ ăn cơm tối.

Cả hai đã cùng lăn gần nhau từ hai phía đối diện của phòng, và khi chạm nhau thì vật lộn đánh đấm nhau một tẹo rồi thôi. Cả hai đã chơi trò này nhiều lần rồi, và bây giờ quyết định chơi một trò khác hơi phức tạp hơn - và Totto-chan, đương nhiên là người quyết định. Cái mới bây giờ là khi gặp nhau ở giữa phòng sau khi lăn lại gần nhau, ai chiếu tướng với bộ mặt chó sói dữ hơn thì người ấy thắng cuộc. Rocky là chó chăn cừu Đức, nên đối với nó làm điệu bộ chó sói thật không khó gì. Nó chỉ cần vênh tai, há mồm và nhe răng là xong. Nó cũng có thể làm cho mắt long lên sòng sọc, dữ tợn ghê gớm. Đối với Totto-chan thì hơi khó hơn. Em thường đặt hai tay lên hai bên đầu giả làm tai, há mồm và trợn mắt thật to, lại gầm gừ và giả vờ cắn con Rocky. Lúc đầu, con Rocky chơi rất vui. Nhưng nó là con chó con, nó quên mất đây là đùa nên bất thành linh cảm của Totto-chan thật sự.

Mặc dù là chó con, nhưng nó cũng lớn gần gấp hai Totto-chan, răng nó nhọn và sắc, nên trước khi hiểu ra được thì tai phải em đã rách toạc và máu tứa ra.

Nghe tiếng kêu của em, mẹ chạy vội từ bếp lên và thấy em ở trong góc phòng với Rocky, hai tay ôm lấy tai phải, áo váy lấm tẩm máu. Đang kéo vi-ô-lông trong phòng khách, bố cũng chạy vào. Hình như con Rocky đã nhận ra là nó đã phạm một điều khủng khiếp. Đuôi nó cụp giữa hai chân và nhìn Totto-chan một cách buồn rầu.

Totto-chan chỉ nghĩ là mình sẽ phải làm gì nếu bố mẹ bực mình với Rocky rồi đem vứt nó đi hoặc cho ai. Đây là điều buồn nhất, khổ nhất đối với em. Em nằm phục bên cạnh Rocky, ôm tai và vừa khóc vừa van xin:

- Đừng mắng con Rocky! Đừng mắng con Rocky!

Bố mẹ vội vàng xem tai em có việc gì không và cố kéo hai tay em ra. Totto-chan nhất định không rời tay và gào lên:

- Con không đau. Đừng giận con Rocky! Đừng giận con Rocky!

Thật thà mà nói, lúc ấy Totto-chan không cảm thấy đau. Em chỉ nghĩ đến con Rocky mà thôi.

Máu cứ rỉ xuống và cuối cùng bố, mẹ hiểu rằng con Rocky hẳn đã cắn Totto-chan. Nhưng mẹ cam đoan với em rằng họ sẽ không bực mình với con chó. Và cuối cùng, em bỏ tay ra. Khi trông thấy tai em rách toạc, mẹ kêu thét lên. Bố vội vàng bế em tới phòng khám của